

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Biblioteca Centrală
Hunedoara-Deva

Nr. 42 (282)

Anul IX
22 octombrie 1960

Electricianul
Purcea Petre, pe
o ambarcațiune
clasa Finn.

(pag. 24)

LUNA PRIETENIEI ROMÎNO - SOVIETICE

Fiecare toamnă ne aduce, o dată cu rodul bogat al pământului și al muncii împlinite, și bucuria sărbătoririi unei calde prietenii. E prietenia ce ne leagă de marele popor sovietic, iar tradiționala lună ce îi e închinată abia prididește să cuprindă noianul de manifestări organizate în cadrul ei. Ca și în alți ani, rubricile ziarelor, afișele de pe stradă, anunțurile radiodifuzate au vestit în fiecare zi alte spectacole, conferințe și manifestări, au informat asupra vizitelor făcute în țara noastră de oaspeți sovietici — noi și prețioase prilejuri de a cunoaște cât mai mult din atât de diversă și strălucită realitate a marelui popor sovietic. Din toate aceste manifestări, am spicuit doar câteva, pentru a vi le prezenta în imagini fotografice, în pagina de față.

Iubitorii noștri de muzică nu vor putea uita cele două spectacole excepționale cu „Carmen” și „Aida” la care și-a dat concursul remarcabilă cântăreață sovietică Irina Arhipova, solistă a Teatrului Mare din Moscova. Fotoreporterul nostru a surprins-o însă nu pe scenă, în funcția-i de cântăreață, ci pe stradă, admirând cu ochi de specialist (Irina Arhipova este și arhitectă, cu studii de specialitate!) noile clădiri din Piața Palatului.

Pentru a treia oară, „glasul de aur al secolului nostru”, cu acel timbru cald, răscolitor, a răsunat pe scena românească. Zara Doluhanova, venită iarăși în mijlocul nostru, a cântat de astă dată pe o scenă demnă de neamșuita ei voce — scena Sălii Palatului R.P.R. Îți mulțumim, iubită Zara Doluhanova, pentru seriile de înaltă artă pe care ni le-ai oferit.

În fața a sute și sute de spectatori, mai mulți dintre poezii noștri de frunte s-au adunat în sala Ateneului R.P.R., pentru a citi din creațiile lor stihuri închinată prieteniei romîno-sovietice (fotografia de jos). Iată un grup de scriitori care au participat la această manifestare, în timpul pauzei (fotografia din dreapta).

Fotografii de S. STEINER

Restaurată în anii puterii populare, Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași sărbătorește la 26 octombrie 1960 un veac de la întemeiere.

CENTENARUL UNIVERSITĂȚII IEȘENE

Parcul Copou, toamna, pre-dispune la melancolie, dar revederea la sfârșit de vacanță dă naștere snoavelor și voioșiei.

După închiderea în anul 1821 a școlii de inginerie în limba română — înființată de Gh. Asachi în 1813 — aproape un deceniu și jumătate cultura națională e lipsită de o școală românească de învățămînt superior. Abia în 1835 ia ființă Academia Mihăileană, dar activitatea ei nu depășește anul 1859, în ciuda schimbării numelui în „Colegiu național”. Dar, ca urmare a avîntului luptei progresiste și patriotice pentru unire, la 26 octombrie 1860, cu sprijinul activ și pasionat al lui Mihail Kogălniceanu, cu ajutorul domnitorului Alexandru Ioan Cuza, într-o atmosferă de entuziasm fierbinte se inaugurează Universitatea din Iași.

Născută prin voința celor mai vajnici apărători ai unirii și ai culturii naționale, ea începe, chiar din primii ani, să se izbească de indiferența burgheziei. Statul nu numai că nu crea studenților condiții materiale cît de cît omenești de trai și studiu și nu asigura funcții absolvenților — dar nu utila nici măcar universitatea cu minimum de ateliere, laboratoare și biblioteci necesare studiilor. Cu toate acestea, în deceniile ce urmează, numeroși profesori ai universității ieșene reușesc să se afirme cu lucrările lor, nu numai în țară, dar și peste hotare. Astfel sînt Gr. Cobălcescu, Petru Poni, Paul Bujor, dr. I. Cantacuzino, dr. C.I. Parhon și alții.

Situîndu-se pe pozițiile materialiste ale științei, numeroși intelectuali progresiști ieșeni luptă împotriva concepțiilor idealiste propagate de unele cadre didactice, naționaliste și retrograde. Stimulată de manifestațiile revoluționare ale ostașilor ruși, în 1917, și mai ales de înființarea Partidului Comunist din România, în 1921,

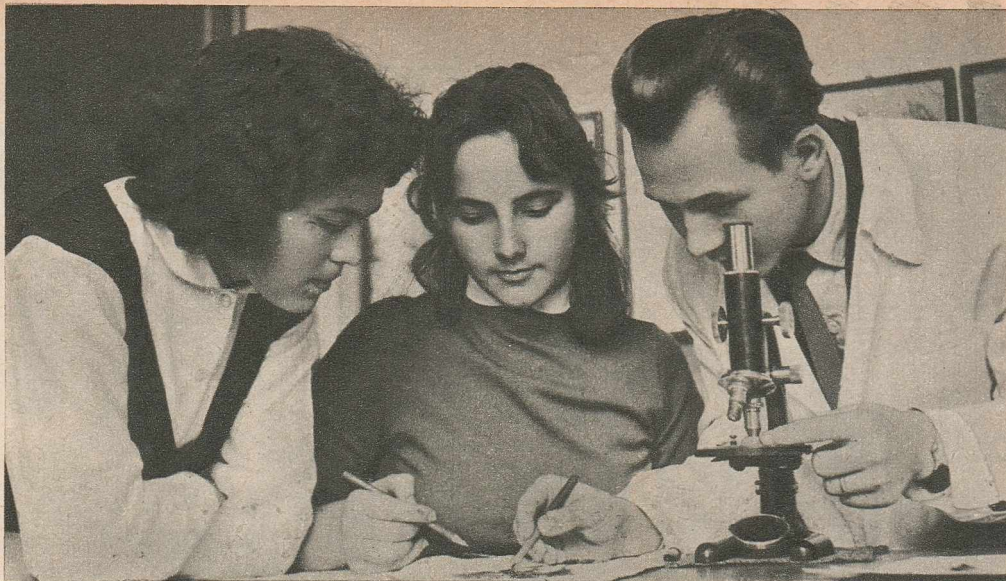

lupta aceasta devine tot mai aprigă, având ca obiectiv demascarea curentului naționalist, antisemit și obscurantist întreținut printre studenți de către clasele exploatoare, cu ajutorul bandelor de cuziști și legionari. Reacțiunea răspunde printr-o prigoană sălbatică a intelectualității ieșene cu vederi înaintate. Profesori cu mare prestigiu științific și moral ca C.I. Parhon, Iorgu Iordan și alții sînt atacați de bande de legionare sau condamnați la ani grei de temniță, ca profesorul P. Constantinescu-Iași. Criminalul război hitlerist dă la rîndu-i grele lovituri universității.

În anul 1942 exista la Iași numai universitatea cu patru facultăți, ca instituție de învățămînt superior. Astăzi, datorită sprijinului din plin acordat de partid și guvern, există mai multe institute de învățămînt superior: universitatea (cu cinci facultăți), Institutul de agronomie, Institutul pedagogic și — începînd din toamna acestui an — un Conservator de artă dramatică. Condițiile de trai în cămine și cantine (în ultimii ani s-au construit 6 cămine noi cu 2.000 locuri și o cantină ce poate deservi zilnic 1.800 studenți) s-au îmbunătățit an de an, prin grija regimului nostru democrat-popular. Datorită sprijinului prețios primit din partea statului socialist, Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași se află în continuu progres, aducînd o prețioasă contribuție la marea operă de construire a societății socialiste.

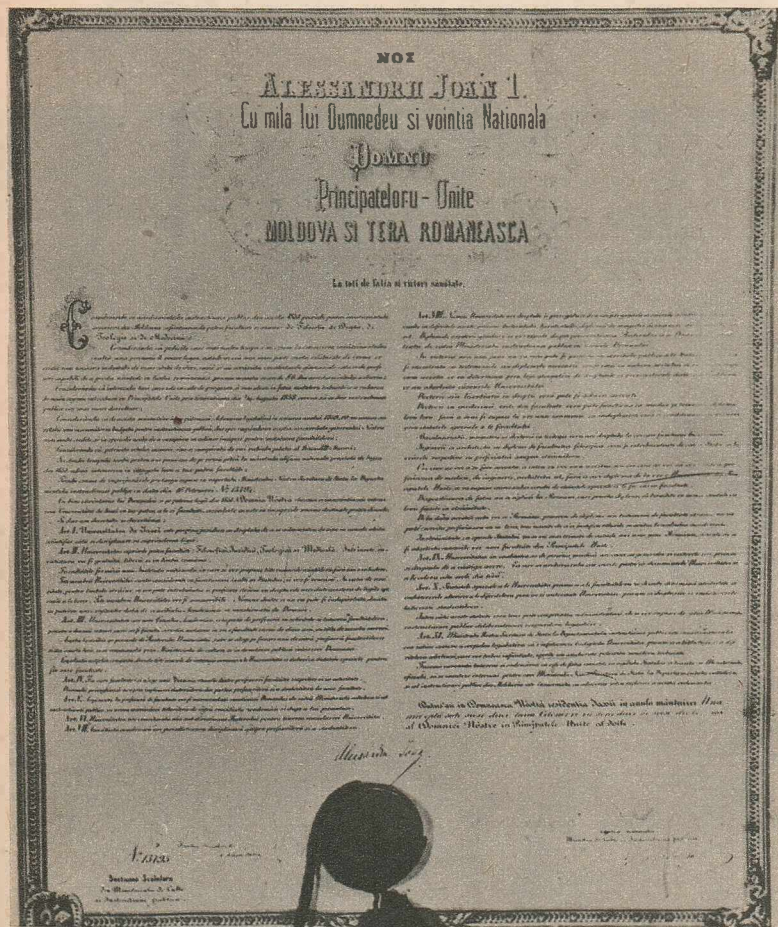
Lazăr BENEȘ

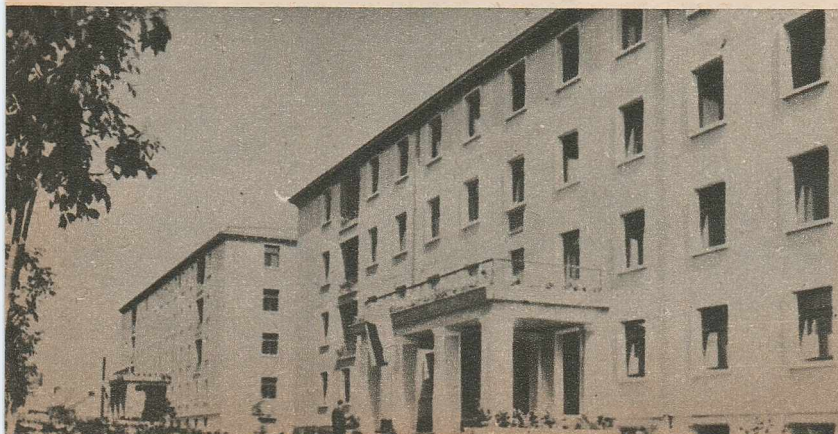
Actul oficial de întemeiere a Universității din Iași, la 26 octombrie 1860, semnat de cititorii ei, domnitorul Al. I. Cuza și M. Kogălniceanu.

În laboratorul de botanică al Facultății de științe naturale din Iași

La cercul plastic, studenții de la Filologie pregătesc o expoziție în tîmplinarea centenarului universității ieșene.

În mijlocul unui decor pitoresc, iată două din cele șase cămine studențești ale Universității „Al. I. Cuza” din Iași, construite în anii puterii populare.

ACASA LA

Mihail Șolohov

Lumea întreagă știe azi că prin părțile Kubanului, în stanița Veșenskaia, trăiește și muncește, simplu și măreț, Mihail Șolohov. De mulți ani, spre stanița aceasta căzăcească se îndreaptă nenumărați vizitatori. De mulți ani, spre stanița aceasta vin mii de scrisori prin care cititori de diferite vârste și profesii aduc omagiul lor lui Mihail Aleksandrovici.

Cîteva imagini, datorate fotoreporterului Herbert Henski (R. D. Germană), ni-l prezintă pe Șolohov la el acasă.

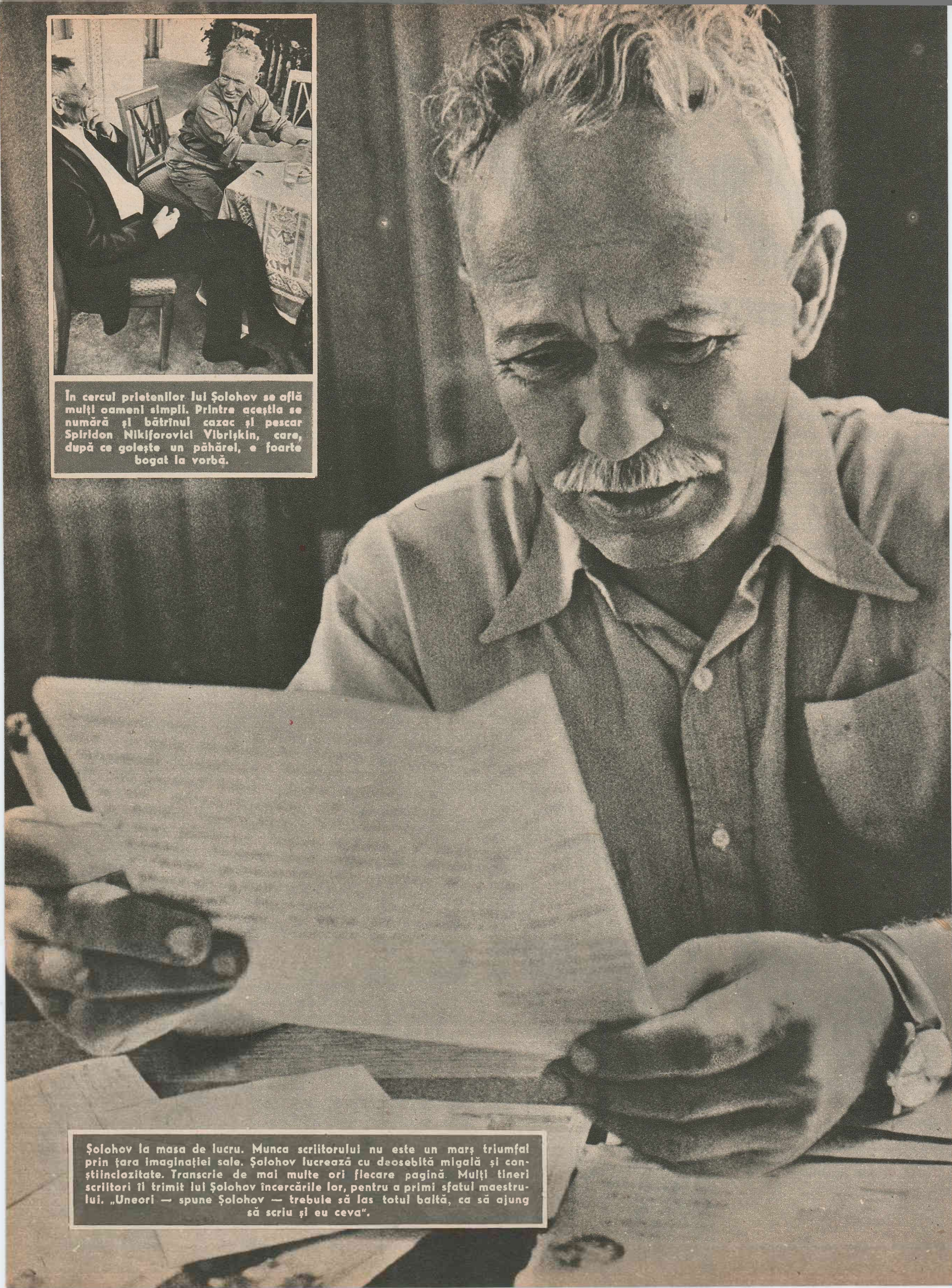
Aceasta e casa în care trăiește Mihail Aleksandrovici. A fost construită după război. Vechea casă a scriitorului a fost pustie de armatele fasciste.

→ Așa arată Șolohov: simplu și măreț.

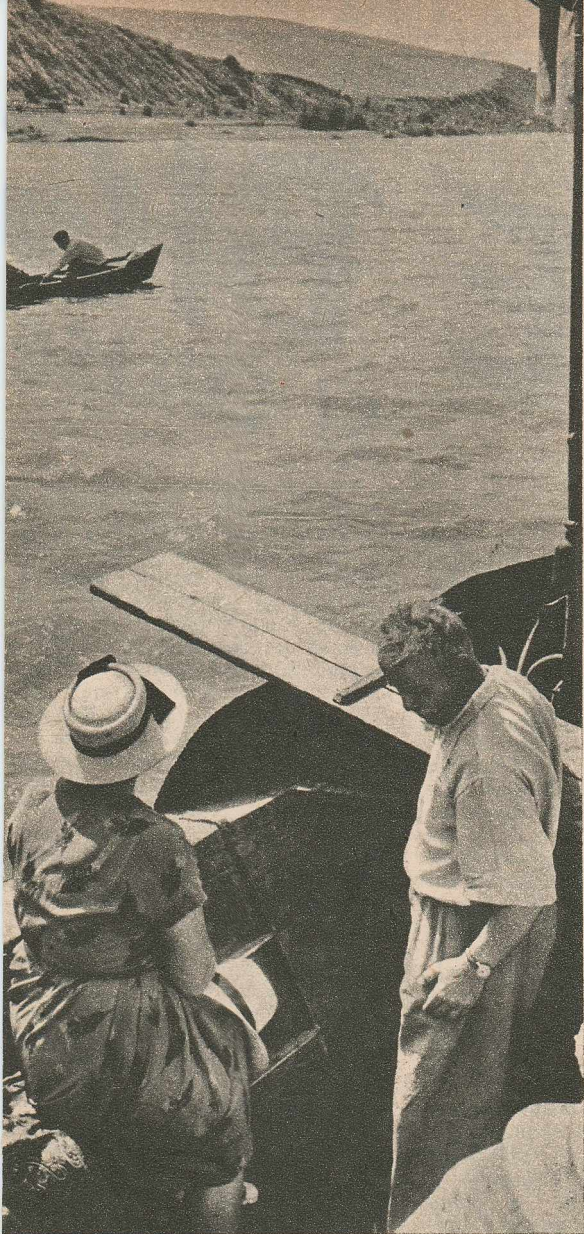

În cercul prietenilor lui Șolohov se află mulți oameni simpli. Printre aceștia se numără și bătrînul cazac și pescar Spiridon Nikiforovici Vibrișkin, care, după ce golește un pahărel, e foarte bogat la vorbă.

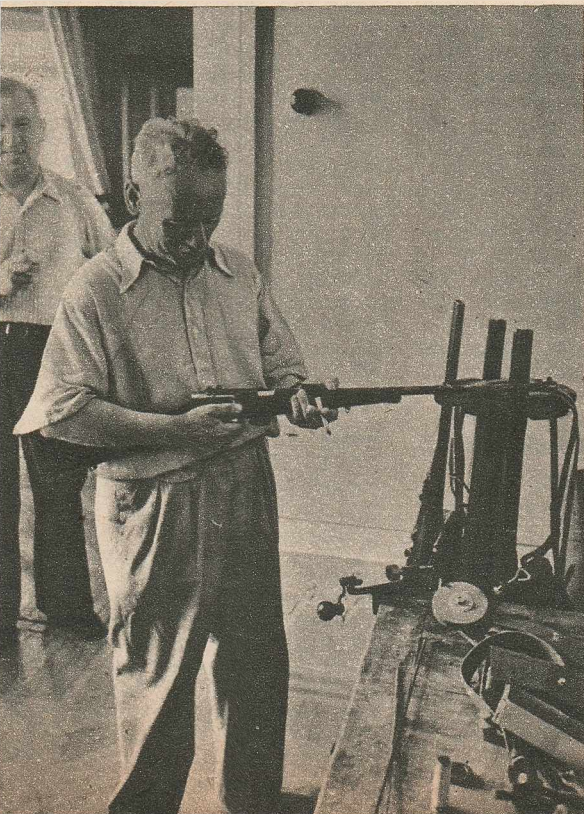

Șolohov la masa de lucru. Munca scriitorului nu este un marș triumfal prin țara imaginației sale. Șolohov lucrează cu deosebită migală și conștiinciozitate. Transcrie de mai multe ori fiecare pagină. Mulți tineri scriitori îl trimit lui Șolohov încercările lor, pentru a primi sfatul maestrului. „Uneori — spune Șolohov — trebuie să las totul baltă, ca să ajung să scriu și eu ceva”.

Cîteva ceasuri de răgaz, pe Marea Țimleanskala.

Vinătoarea este mult îndrăgită de Șolohov. În „arsenalul” său se găsesc diferite tipuri de arme de vînătoare, precum și masa specială de încărcat cartușe.

Alături de Maria Petrovna, tovarăsa lui de viață.

Șolohov e un mare poet al naturii. Dar și florile par a fi bucuroase cînd primesc vizita lui Mihail Aleksandrovici.

O CARTE PE SĂPTĂMINĂ

Mihail Șolohov: „PĂMÎNT DEȘTELENIT“ (vol. II)

Multe și felurite sînt motivele pentru care prețuim și îndrăgim scrisul lui Mihail Șolohov.

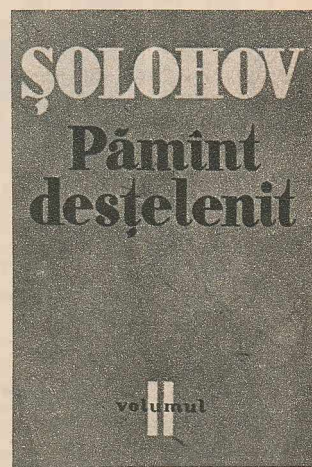
Viguroasa evocare artistică a cadrului social istoric, suflul epic larg și totuși dens, de epopee, pătrunderea lucidă în cele mai ascunse cute ale sufletului omenesc, poezia frustă a descripțiilor naturii, nu ca un pitoresc decor exterior, ci implicată organic în dramatismul acțiunii, arhitectura masivă și solidă a creației sale, precis finisată pînă la amănunt, limpedea și bogata plasticitate a limbii, acestea — cîteva din semnele distinctive ale prozei șolohoviene — conferă contemporanului și atît de actualului scriitor virtuțile clasicului, nu numai al literaturii sovietice, dar și al celei progresiste universale.

Prețuit și iubit pentru desăvîrșirea artei sale, Mihail Șolohov e înconjurat de venerația și dragostea milioanei săi de cititori și pentru chipul viu și autentic în care îi prezintă pe purtătorii celor mai înaintate idei, pe comuniști. Fără a simplifica arta complexă și de vaste ramificații sociale a marelui prozator sovietic prin reducerea la o singură dimensiune, ci, dimpotrivă, relevînd prin aceasta profundul ei umanism, putem afirma că atenția și inimile noastre, ale cititorilor, sînt prinse mai cu seamă și pentru totdeauna de destinele încercașilor luptători pentru comunism, alți de magistral înfățișați de Mihail Șolohov.

Așteptarea plină de impaciiență a celei de-a doua părți a romanului „Pămînt deștelenit” e justificată, printre altele, și de întruchiparea imaginii artistice a muncitorului comunist Davidov. Ne-a cucerit acest muncitor, reprezentant al detașamentului de avangardă al clasei sale, prin autenticul omenesc de care sînt pătrunse acțiunile lui. Creîndu-l pe Davidov, Șolo-

hov nu l-a conceput rigid și statuar; călit în luptele aspre, conduse de partid împotriva contrarevoluționarilor și pentru consolidarea puterii sovietice, Davidov nu e un supraom; prin vinele lui curge același sînge ca al tuturor oamenilor, are tristeți și bucurii, iubește (e chinuit de dragostea lui pentru ușuratică și senzuala Lușka, are timidități și reticențe în pura idilă dintre el și Varia), dar arzătoarea lui convingere în triumful ideilor socialismului îl înalță pe o treaptă superioară a evoluției istoriei omenirii, de pe care el devine un exemplu viu, de o mare forță de atracție pentru masele de cazaci din Gremeacii-Log. Prestigiul și dragostea pe care Davidov și le cîștigă treptat în rîndurile cazacilor, în urma comportării și a acțiunilor sale, au o importanță decisivă în lupta, dusă alături de alți comuniști, pentru organizarea și dezvoltarea colhozului din Gremeacii-Log. Nu din bronz și marmură rece e realizat chipul lui Davidov; faptele și atitudinea sa partinică, iradiînd căldura nobilului ideal ce-l însușește, îl impun conștiinței noastre. Atunci cînd Davidov e răpus de gloanțele dușmanilor cuibăriți și prinși în casa chia-burului Ostrovnov, simțim cum flacăra convingerilor sale nu se stinge și că ea trece să ardă mai departe în inimile colhoznicilor care i-au privegheat, cutremurați, agonia.

Alături de Davidov reîntîlnim în paginile acestui de-al doilea volum pe Nagulnov, secretarul celei de partid, ucis și el de dușmanii noilor orînduiri, pe Razmiotnov, președintele sovietului sătesc, pe mijlocașul Maidanikov, acum unul din stîlpii de bază ai colhozului, pe mucalitul moș Șciukar, toți zugrăviți cu culorile intense ale cuprinzătoarei palete șolohoviene. Dar paginile cărții ne mai dezvăluie figura încă

unui comunist, care îmbogățește cu o nouă realizare de seamă galeria de eroi a literaturii realist-socialiste; e vorba de Nesterenko, primul secretar al raionului de partid, ale cărui trăsături umane îl fixează, emoționant și cu convingere, în memoria lectorilor.

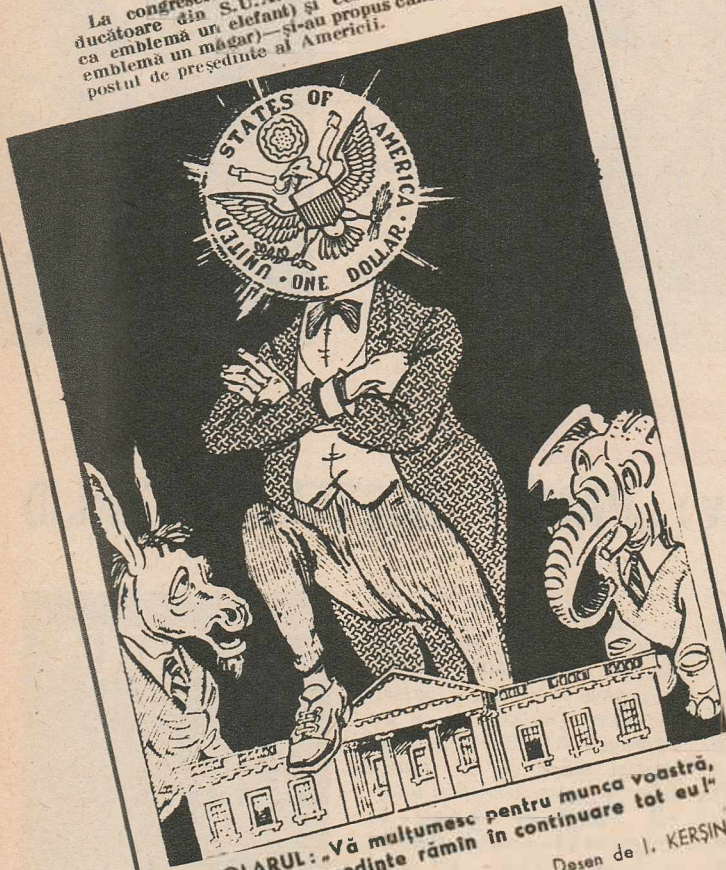
Oameni și întîmplări, mi-resmele părunzătoare ale stepii acum fertilizate de voinețele unite ale colhoznicilor, totul, de la iarbă și frunză pînă la prezențele umane, poartă pecetea fierbinte a vieții, a autenticului. Contribuie, fără îndoială, la aceasta, alături de personajele și unicele însușiri ale prozei șolohoviene, alături de migala făurarului exigent cu sine și față de grava răspundere a scriitorului-cetățean, cunoașterea și participarea nemijlocită la munca, eforturile și lupta poporului său pentru înălțarea deasupra omenirii a celui mai generos și mai prevestitor de fericiri curcubeu.

La finalul acestor sumare rînduri, menționăm tălmăcirea în romînește, făcută cu respect și grijă de M. Sevastos și L. Bimbulov, a volumului II din „Pămînt deștelenit”, cu care se încheie valorosul roman al marelui prozator sovietic.

Traian STOICA

Stăpînul adevărat
al Casei Albe

La congresele lor prelectorale, partidele conducătoare din S.U.A. — cel republican (avînd ca emblema un elefant) și cel democrat (avînd ca emblema un măgar) — și-au propus candidații pentru postul de președinte al Americii.

DOLARUL: „Vă mulțumesc pentru munca voastră, domnilor. Președinte rămîn în continuare tot eu!”

Campania electorală și alegerile prezidențiale, care au loc în S.U.A. din patru în patru ani, în anii bisecți, au devenit pentru această țară „The Big Show” (marele spectacol — n.t.). Prin proporțiile montării, acest spectacol depășește tot ceea ce au produs Hollywood și Broadwayul sau au putut inventa „Vocea Americii” și întregul stat major de pe Madison Avenue — sediul marilor companii de publicitate. În acest „mare spectacol” fiecare american este în același timp spectator și actor. Din culise, grupul relativ restrîns al „regizorilor” partidelor republican și democrat se înfruntă, dînd pînteni „Elefantului” și „Măgarului”. Cursa din acest an pentru Casa Albă se anunță strînsă și spectaculoasă. După încheierea congreselor celor două partide, ea a intrat în faza decisivă, al cărei ultim tablou se va juca în ziua imediat următoare primei zile de luni din noiembrie, cînd au loc întotdeauna alegerile prezidențiale. Anul acesta, la 8 noiembrie.

„CHEESE”

În ultimele 15 alegeri prezidențiale republicanii au cîștigat de opt ori, iar democrații de șapte ori. Primul act al oricărei campanii electorale prezidențiale se încheie cu congresele celor două partide, care desemnează pe candidații la posturile de președinte și vicepreședinte și elaborează platforma electorală. Ambele congrese s-au ținut în iulie. Cel democrat la Los Angeles, iar cel republican la Chicago. Ușile de la „International Amphitheater” fiind prea mici, republicanii n-au putut face să

participe la lucrările congresului lor o emblema vie — un elefant — și au trebuit să se mulțumească cu prezența lui numai la parada de pe Michigan Avenue și la balul de la Conrad Hilton-Hotel. La ambele congrese cuvîntările au alternat cu marșurile fanfarelor. Sprijinitorii lui Nixon purtau pălării de pai pe a căror panglică era înscris numele candidatului favorit, iar girls-uri în rochițe de patinaj purtau panglici asemănătoare, dispuse vertical, deasupra piciorului drept. La congresul democrat, fete tot atît de sumar îmbrăcate agitău umbrele de soare cu numele lui Kennedy.

În viața politică americană, cel care nu suride este întotdeauna suspectat: că-i merg afacerile prost sau că-l înșeală nevasta — că, deci, e ghinionist și aduce nenoroc. Există obiceiul, dacă un politician nu suride, ca fotoreporterul să-i sugereze să pronunțe cuvîntul „cheese” (brînză — n.t.) și să-i imortalizeze rinjetul din momentul cînd rostește brînză (cheese se pronunță ciis — n.t.). În ziare se rasfățau pozele celor doi candidați, Nixon și Kennedy, surizători (cel care e bine dispus reușește în toate). În ziua de 27 iulie, dl. Nixon s-a fotografiat la Chicago, în decurs de 16 ore, de 1.460 de ori cu 1.460 de delegați. Adică o fotografie la fiecare 6 secunde. În ziua respectivă, Nixon nici n-a mai avut timp de altceva. Nixon explica fiecărui delegat: „Am nevoie de sprijin în orașul tău”. O adevărată invazie de fotografii de familie s-a produs în paginile revistelor, pentru a impresiona inimile sensibile: Nixon sărutîndu-se cu mama sa, mama lui Kennedy surizînd fiului

INSTANȚIANEE DIN CAMPANIA ELECTORALĂ DIN S.U.A.

THE BIG ȘI CULISE

ei etc., etc. Împărtășindu-și reflecțiile pe marginea congreselor celor două partide, David Lawrence scria în „New York Herald Tribune”: „O travestire și o tragedie, un spectacol care ar trebui să-i facă pe americani să-și plece capul de rușine — acesta este astăzi sistemul congreselor celor două partide, prin care ele își aleg candidații la președinția și vicepreședinția Statelor Unite”. Majoritatea alegătorilor americani, deși au multe de spus cu privire la alegerea președintelui lor, nu au posibilitatea s-o facă, nerămînîndu-le decît să se pronunțe pentru unul din cei doi candidați, dintre care nici unul nu a fost desemnat de întregul corp electoral. Adevărata racilă a acestui sistem constă în aceea că el este nedemocrat, neechitabil și, în multe privințe, fraudulos. În cadrul acestui sistem sînt cu puțință tot felul de manevre și întreaga afacere miroase a ipocrizie, deoarece promisiunile făcute în mod repetat în cuvîntările ținute în campaniile electorale și angajamentele înscrise în platformă sînt pur și simplu nesocotite.

Desemnarea lui Nixon drept candidat devenise certă cu mult înăi înainte de congres, deși Rockefeller îl hărțuia. Dar puternicul magnat al petrolului și rachetelor a trebuit să se resemneze cu un „compromis” și cu speranța că va candida în 1964, deoarece „plexul solar al capitalismului” (Wall-Streetul) mizase pe actualul vicepreședinte. La congresul democrat lucrurile au fost ceva mai complicate, numărul candidaților fiind destul de ridicat. Dar intrepidul senator de Massachusetts — în spatele căruia se profilează grupuri importante de magnați, biserica catolică interesată în încordarea internațională și burocrația sindicală — și-a adjudecat desemnarea. Revista „Newsweek” din 25 iulie publică următoarea notă: „Cît a cheltuit în realitate J. Kennedy pentru campania de desemnare a candidatului la președinție din partea partidului democrat? Nu dispunem încă de toate documentele, dar din partid se apreciază cifra finală la 1,1 milioane — 1,2 milioane dolari”.

PÎNĂ LA USCAREA GÎTEJULUI

La 2 august, Richard Nixon a început un turneu prin toate cele 50 de state. Societățile Coca-Cola și Pepsi-Cola aveau toate motivele să fie satisfăcute: dl. Nixon declarase că va lupta în campania electorală pînă î se va usca gîtejul. Desigur că „Jack” (porecla lui Kennedy — n.t.) nu s-a lăsat mai prejos. Ar fi greșit să se presupună că Nixon este impresionat de faptul că multimilionarul Joseph Kennedy, tatăl candidatului democrat,

i-a pus la dispoziție fiului său un milion de dolari „pentru cheltuieli curente” și a preluat finanțarea celei mai mari părți a campaniei electorale a democraților. Morganii, Mellonii și Standard Oil — imperiul Rockefellerilor — n-au motive să se zgîrcească cu finanțarea campaniei republicanilor. Pe Nixon nu-l impresionează nici participarea întregii familii Kennedy la campania electorală (dintre frații candidatului, Robert a preluat operațiunile de organizare și înregistrare, iar Teddy conduce campania în 30 de state din vest). Probabil că pe Nixon nu l-a zdrcinut prea tare nici declarația „regelui” cosmeticii, Charles Revson, care a pronosticat că învingător va ieși Kennedy, al cărui zîmbet ar place mai mult femeilor. Totuși, actualul vicepreședinte se consideră handicapat în cursă. El are în vedere că în urmă cu 4 ani republicanii au suferit în același timp o victorie și o înfrîngere. Victorie, deoarece candidații lor la președinție și vicepreședinție au fost aleși; înfrîngere, deoarece n-au reușit în principală lor manevră electorală, așa-numita operație „cot-tails” (de la cuvîntul „pulpane” — ținîndu-se de pulpanele candidatului la președinție, partidul republican urmînd să-și strecoare și majoritatea candidaților în cele două camere — n.t.). Conform sistemului electoral, la 8 noiembrie se vor alege așa-numiții electori, care, după o lună, aleg pe președinte. Pentru ca un candidat să ajungă la Casa Albă, din cele 537 de voturi ale electorilor îi sînt necesare 269. Iată ce scria la 8 august „U.S. News and World Report”: „Nixon se teme că republicanii merg în alegeri ca partid minoritar. Iată de ce el caută să iasă din acest start handicapat. Republicanii trebuie să recurgă la o combinație de state care să le poată aduce 269 de voturi electorale. Există un singur stat — New Hampshire — unde au asigurate 4 voturi. Problema se pune de a mai găsi încă 265. În cele 49 de state de unde trebuie obținute celelalte voturi, 34 au guvernatori democrați. Aceste state au ales 66 democrați în Senatul american, față de 32 republicani”.

Punctul nodal al campaniei electorale îl constituie problemele de politică externă. Interesul pe care americanii îl manifestă acum față de aceste probleme este fără precedent. Cu sau fără voia liderilor celor două partide, implicațiile politicii internaționale afectează în prezent într-un fel sau altul gîndirea celei mai mari părți a națiunii. Indiscutabil că această situație e determinată de transformările survenite în lume. Analizînd ceea ce el denumește „noua perioadă” în care se află S.U.A., Walter Lippman scria: „În țară,

SHOW

de
Robert Allan ANDERSON
(S.U.A.)

Platforma electorală a republicanilor, cu inscripția „Pace”, s-a dărâmat, iar elefantul — simbolul partidului lui Nixon — s-a prăbușit.

Astfel prezintă caricaturistul american Conrad, de la ziarul „Denver Post”, demagogia electorală a republicanilor.

noua perioadă este creată de nevoile crescînde și nesatisfăcute ale unei populații care se înmulțește și se urbanizează. Pe plan extern intrăm într-o nouă perioadă, datorită faptului că anii supremației noastre materiale, economice, tehnice și militare s-au dus. În actuala situație, în campania electorală, problema: cum să se facă față dezvoltării puterii socialismului în lume se situează pe locul central. Strategii electorali ai ambelor partide caută, trăgînd spuză pe turta lor, să dovedească că elaborează o nouă orientare. „Și aceasta, dintr-un motiv foarte simplu — din punct de vedere economic, militar, strategie și politic dezvoltarea puterii sovietice apasă din ce în ce mai greu asupra situației mondiale” (Joseph Alsop). Americanii au asistat în ultimii ani nu numai la spectaculoasele succese ale socialismului, dar și la gafele monumentale ale administrației Eisenhower (prin administrație, în S.U.A. se înțelege guvernul — n.t.). Senatorul Lyndon Johnson exprima o stare de spirit răspîdită, declarînd: „Noi avem astăzi mai puțini prieteni în lume și mai mulți dușmani decît oricînd”. Dar care cele două „trusturi ale creielui”, republican și democrat, care fabrică producția de masă a campaniei electorale, începînd cu cuvîntările „spontane” ale candidaților respectivi și terminînd cu afișele multicolore, au într-adevăr în vedere o nouă orientare în politica externă? Rhetorica electorală pune în adevărata ei lumină campania de alegeri care se desfășoară sub emnul atîtării „războiului rece”. Nixon și Kennedy duc o campanie electorală comună, anticomunistă. Platformele politice ale congreselor celor două partide pledează pentru continuarea cursei înarmărilor. Ambele partide promit o creștere cheltuielilor militare cu 10 la sută.

În cursul campaniei electorale, în fața ambilor candidați se ridică numeroase probleme. Pentru vicepreședintele Nixon, una din cele mai complicate este cum să se lisocieze de administrația Eisenhower în fața alegătorilor nemulumiți de reacția în lanț a eșecurilor ei. De aceea Nixon întreprinde năvne complexe pentru a se prenta drept un „om nou”. Pentru democrați, una din cele mai complicate probleme este cum să fie ales președinte Kennedy, de vreme ce el catolic, în timp ce majoritatea populației S.U.A. este protestantă. Probleme și probleme datorită așara lupta electorală se anunță și mai strînsă.

PROBLEME DE BEEFSTEAK

Milioane de voturi decisive pot fi atrase de mașina de publicitate electorală a fiecărui partid, în funcție de modul în care sînt tratate problemele privind nivelul de trai,

denumite și probleme de beefsteak (bîltec — n.t.). În cursul întrevăderii care a avut loc la Hyannis Port între J. Kennedy și W. Reuther, vicepreședintele AFL-CIO, cel din urmă arăta că S.U.A. se află în prezent „înaintea celui de-al treilea declin economic din timpul guvernării lui Eisenhower și Nixon”. În luna iunie existau 4,4 milioane de șomeri totali, adică 5,5% din întreaga forță de muncă. În plus, 2,9 milioane oameni nu lucrează decît cîteva zile pe săptămîină. O influentă revistă a cercurilor de afaceri scrie că „șomajul continuă să fie mai mare decît normal”.

Pe cititorul neavizat poate să-l surprindă că se vorbește de șomaj mai mare decît normal. Nu trebuie să se piardă din vedere că președintele Truman a oficializat la vremea lui teoria că pentru o societate de felul celei americane un șomaj de cîteva milioane e un fenomen normal, ba chiar sănătos (desigur pentru businessmen). Pronosticurile optimiste făcute la începutul anului nu s-au adevărit. În Wall-Street atmosfera e apăsătoare. Cursurile multor acțiuni principale au scăzut la nivelul existent spre sfîrșitul anului 1958. Industria oțelului lucrează cu jumătate din capacitatea sa. Stocurile de automobile nevîndute cresc. Ritmul activității în construcții e mai scăzut decît anul trecut. Americanii sînt copleșiți de faptul că, în ultimii trei ani, în cursul cărora Uniunea Sovietică a deschis era cosmică și și-a asigurat preponderența în acest domeniu, în Statele Unite s-a cheltuit de trei ori mai mult pentru publicitate decît pentru învățămîntul superior și cercetări științifice. Arthur Schlesinger, profesor la Harvard și membru al staffului (stat major — n.t.) lui Kennedy, remarcă recent: „Astăzi e mai ușor să găsești în America bani pentru a fabrica bomboane de gumă de mestecat sau un biscuit vitaminizat pentru căței, decît pentru a clădi o școală sau un spital”. În toate aceste probleme, ambele partide se întrec în promisiuni și incriminări reciproce. Ambele partide cochetează cu „drepturile civile”, considerîndu-le problemă-cheie în deznodămîntul electoral. La loc de frunte în această chestiune se află situația celor 19 milioane de negri. Se apreciază că, în ce-l privește pe Kennedy, el și-a asigurat sprijinul dixicraților (rasiștilor din sud — n.t.), prin desemnarea candidaturii lui Lyndon Johnson ca vicepreședinte, dar că aceasta îi

Un aspect obișnuit al bilciului electoral din S.U.A. Fetele tineri sînt angajate să facă reclama în favoarea candidatului democrat Kennedy. Diferența dintre „fetele” lui Kennedy și cele ale lui Nixon constă în aceea că unele au rochiile cu decolteul mai mare, în timp ce celelalte poartă fuste foarte scurte.

îngreunează lupta pentru voturile populației de culoare. Cert este că patru milioane de negri nu vor beneficia nici anul acesta de dreptul la vot. „În interesul practic al poziției noastre internaționale — scria C. Sulzberger în „New York Times” — ar trebui să începem prin a ne aplica nouă înșine măsurile pe care declarăm că am dori să le aplicăm altora”.

„UN SINGUR CAL”

Deși emblemele celor două partide sînt, respectiv, elefantul și măgarul, influentul ziar „New York Times” scria: „Alegerile noastre nu sînt decît o cursă cu un singur cal”.

Adică cum „un singur cal”? Ziarul „Capital Times” a răspuns la această întrebare, inserînd pe prima pagină o caricatură în care pe un fundal negru e desenată o imensă bancnotă de un dolar. Legenda caricaturii spune: „Iată cine a învins la congresele celor două partide”. Marile monopoluri, îndeosebi cele din industria de armament, n-au emoții în ce privește rezultatele unei curse „cu un singur cal”. Magnații înarmărilor au toate motivele să fie satisfăcuți de administrația republicană Eisenhower-Nixon, în cursul căreia cheltuielile militare au ajuns la cel mai înalt nivel din istoria acestei țări. În legătură cu platforma republicană, un observator străin remarcă: „Este evident că un asemenea program este în contradicție cu o slăbire a încordării internaționale și cu o limitare chiar progresivă a armamentelor”.

Pe magnații înarmărilor îi neliniștește perspectiva instalării la Casa Albă a unui președinte democrat? Nu! Nu au asemenea mo-

tive! Într-o analiză consacrată eventualității alegerii lui Kennedy, „U.S. News and World Report” scria deunăzi: „Fabricanții de armament vor primi comenzi mai mari. Sporirea cheltuielilor militare, după cum s-a promis, înseamnă mai multe contracte pentru fabricarea de submarine, rachete, instalații de radiolocație, aviație de transport, echipament pentru război terestru”. E semnificativ și faptul că în cercurile informate se afirmă că, într-un guvern Nixon, ministrul de Război va fi Dillon Anderson, mare om de afaceri legat de grupul Westinghouse Electric, iar într-un guvern Kennedy — Stuart Symington, om de afaceri interesat în industria de armament. „Trebuie să mărturisesc — scria comentatorul Joseph Alsop — că nu exclud de loc faptul ca transformările preconizate de o administrație Nixon să fie aproape iden-

tice cu acelea la care ne putem aștepta din partea unei administrații Kennedy”. Iar ziarul vest-german „Die Welt” comenta pe șleau: „Autorii programelor electorale s-au străduit să fabrice deosebiri care să nu fie decît de dimensiuni microscopice”.

„Marele spectacol” e în plină desfășurare. Cascade de discursuri care prin zgomotul lor depășesc vîietul Niagarei, cortegii de pin-upuri, confetti, fanfare, reclame luminoase, bombardamentul masiv al televiziunii și prescii — totul a fost pus în mișcare. Dar e greu să faci pronosticuri asupra celui care va fi ales.

În ziarul „Capital Times” cititorul Ferdinand Hayes, luînd în derîdere chemarea fătarnică adresată de Eisenhower lui N. S. Hrușciov de a se organiza „alegeri libere” pentru a se stabili ce sistem preferă poporul — cel capitalist sau cel comunist — scria: „Aș propune domnului Eisenhower să organizeze alegeri libere, dar nu pentru a hotărî dacă vrem să trăim în comunism sau în capitalism, ci pentru a hotărî cine să fie desemnat în funcțiile politice. Îl chem să organizeze alegeri libere chiar în Statele Unite. Deocamdată pentru funcția de președinte au fost desemnați doi candidați, ambii reprezentîndu-i pe magnații financiari. Ce-ar fi să avem și un candidat care să reprezinte poporul american?”

Nu sarea cea de toate zilele...

de C. BOZBICI

Fotografiile autorului

Sarea care dă gust mâncării sarea cea de toate zilele, somnolează în bezele pământului și în apele mărilor. Noi am coborât s-o găsim în adâncul minei de la Ocna Mureșului și ni s-a înfățișat sub chipul unui castel subpământean, cu coridoare care parcă n-au sfârșit și săli uriașe cu plafoane înalte — toate de sare. Lipseau doar făcliile, prințelese în rochii de atlas și gărzile de halebardieri, ca să credem că am făcut o călătorie retrospectivă. Dar în locul acestor chipuri apuse, sub bolțile subterane ne-au întâmpinat oamenii care pun în mișcare locomotiva electrică, havezele și sondele subterane.

Sonde la 150 m sub pământ? Se caută oare petrol pe aici? Da' de unde! Aveam în fața noastră metoda cea mai eficientă de exploatare a sării cu ajutorul... apei! Introdusă în zăcămint prin coloanele sondelor, apa dizolvă sarea, iar saramura care rezultă este extrasă prin alte coloane și transportată prin țevi pînă la uzinele sodice.

Astfel începe lungul drum chimic al sării. Ea va străbate kilometri de conductă prin uzină și va face un prim popas la purificare, unde tovarășii ei de drum de pînă atunci — sărurile de calciu și magneziu — vor fi înlăturați. Se va opri apoi la coloanele de saturare și la cele de carbonatare-precipitare, unde prin tratare cu amoniac și bioxid de carbon se va transforma în bicarbonat de sodiu. Și noul produs va porni din nou la drum... Sarea cea de toate zilele, pe care am văzut-o în mină și pe care dv. o presărați pe felia de pâine unsă cu unt, nu mai e aceeași, ci s-a

În mina de la Ocna Mureșului sarea se exploatează prin mijloace moderne. În afara sondelor, care dau o mare productivitate, muncitorii au la îndemână havezele, un alt utilaj modern.

metamorfozat, în uriașele instalații, în produse superioare: sodă caustică, silicat de sodiu, silicagel, clorură de calciu, sodă calcinată...

Dacă ar fi să înșirăm toate întrebările acestor produse, ne-ar trebui o groază de spațiu... Toată lumea știe că fără sodă calcinată nu ar exista sticla și minunatele cristale, și că soda caustică se folosește în industria săpunurilor, dar puțini au aflat că aceeași sodă ajută și la fabricarea mătăsii prin așa-numitul „procedeu viscoza”. Că silicatul de sodiu este un prețios liant atît la pasta de electrozi, cît și la prepararea miezurilor în turnătorii pentru obținerea unor piese fără porozități.

Silicagelul este indispensabil la fabricarea acumulatorilor de plumb și a oxigenului. În sfârșit, clorura de calciu — un produs nou a Uzinelor sodice de la Ocna Mureșului — în afară de calitățile lui de agent frigotehnic, are o întrebuințare largă în construcții.

Într-o uzină chimică procesele au loc în lumea nevăzută a instalațiilor. Aparența ne-ar putea face să credem că intervenția muncitorilor este inutilă sau aproape imposibilă din moment ce procesul tehnologic este riguros stabilit. Inovațiile făcute însă contrazic această părere de moment. Cabinetul tehnic a înregistrat în numai șase luni 98 de inovații. Economii postcalculate rezultate în urma celor 72 de inovații aplicate se cifrează la suma de 3.600.000 lei. Modificarea colectorului amestecătorului la calcinatoarele rotative, propusă de un colectiv în frunte cu maestrul Poș Alexandru, dezincrustarea pe calc chimică a aparatelor saturatoare de amoniac, inovația inginerilor Vasile Mînăscuț și Tiberiu Incze sau aplicarea principiului Venturi la desprăfuirea gazelor de bioxid de carbon de la cuptoarele de var, inovația unui colectiv condus de inginerul șef Aurel Lazăr, au dus la îmbunătățirea substanțială a proceselor tehnologice.

Prin valorificarea superioară a materiei prime, sarea, întregul colectiv al uzinei se străduiește să dea produse de calitate superioară, îndeplinind astfel Hotărârile celui de-al III-lea Congres al P.M.R. Și acest lucru este foarte bine ilustrat de participarea la acțiunea de modernizare a uzinei a întregului colectiv, de la director pînă la cel mai simplu muncitor. Introducerea transportului pneumatic al sodei calcinate, de la calcinatoare la silozul de depozitare, este o inovație a directorului Kiss Stefan, iar înlocuirea tirajului artificial prin unul natural la cuptorul rotativ, inovație care aduce o economie de 18.000 lei anual, aparține lăcătușului Podaru Ioan și sudorului Achim Ludovic.

Străduințele colectivului de la Uzinele sodice de la Ocna Mureșului vor duce, fără îndoială, la noi inițiative menite să dea industriei noastre produse de calitate superioară.

Toate procesele chimice care au loc în instalații sînt controlate îndeaproape. De aceea, în această uzină întâlnești la fiecare secție mici laboratoare în care lucrează mai cu seamă tineri și tinere, ca Natalia Păstîlnă și Ana Vodă, laborantele secției de sodă calcinată.

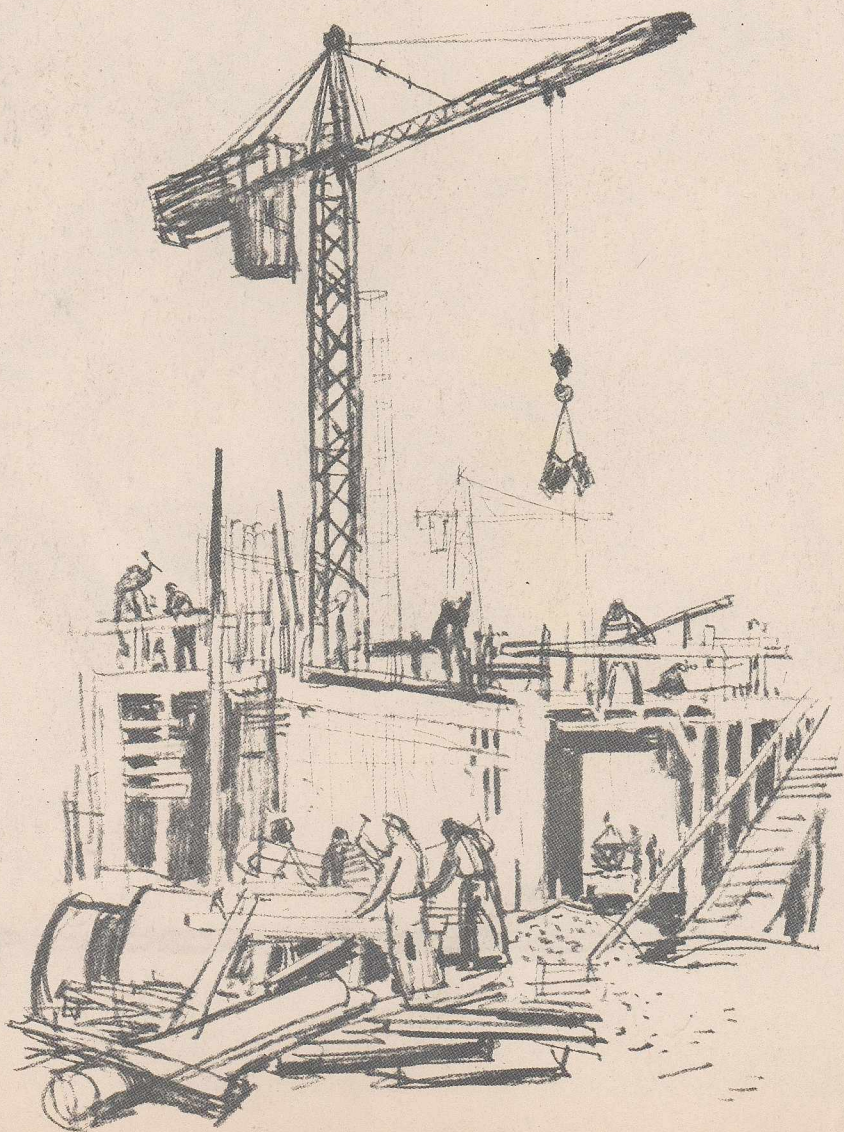

DE ZIUA FORȚELOR ARMATE ALE R.P.R.

De strajă

Fotografie de Iulian MARINOF

Tia PELTZ: „La c
(Bră

Dumitru NEGRE

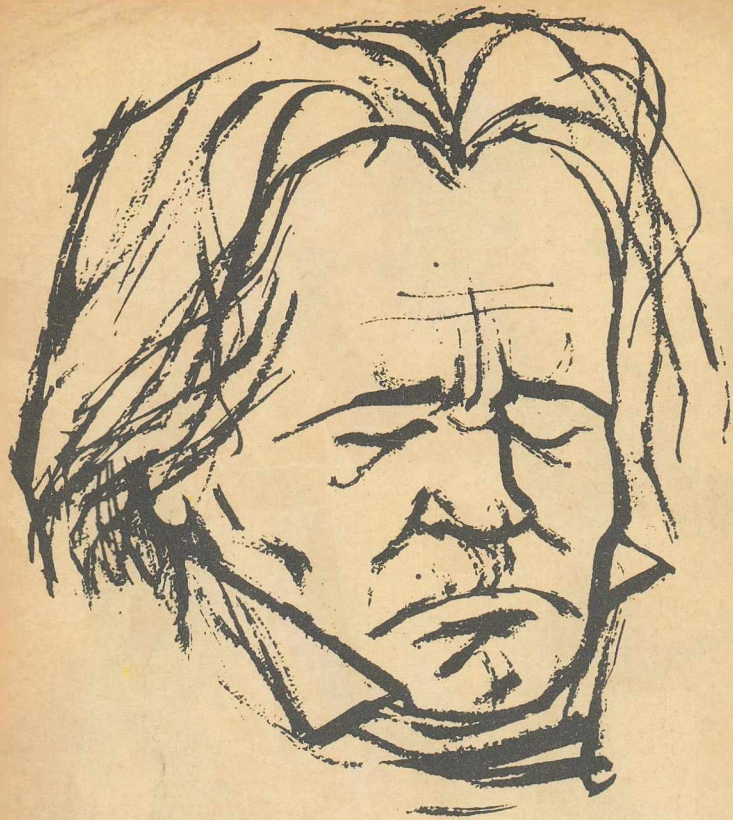
Traian VASAI:

e copii din Pisc"
sus)

n bloc" (stînga)

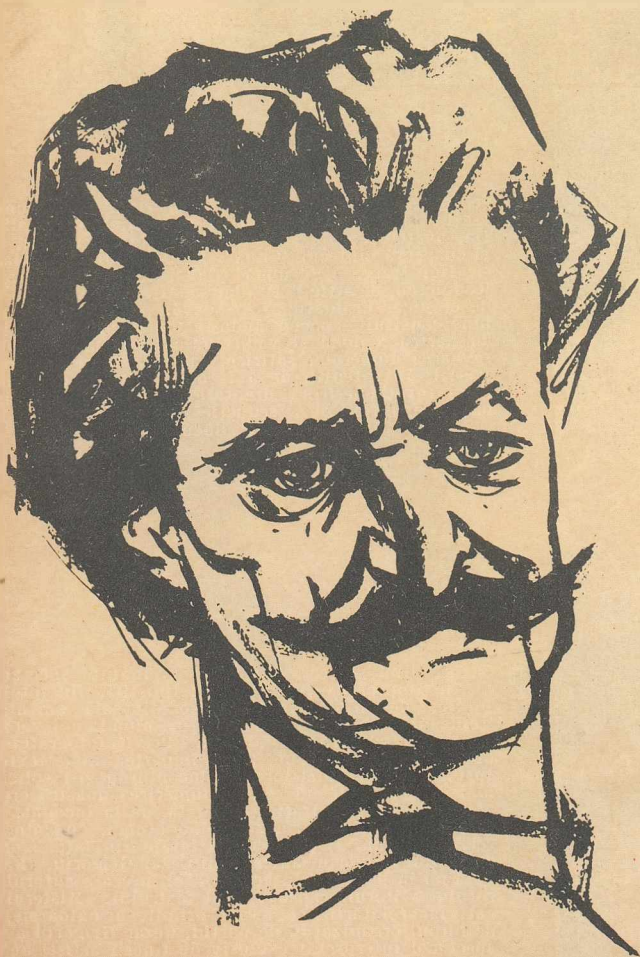
ei construim"

Beethoven

Mussorgski

Johann Strauss

Berlioz

Din ilustrațiile lui Cik DAMADIAN la volumul „Povestiri despre oameni și muzică” de I. HRISTEA, ce va apare în Editura Tineretului

Unde mergem astă-seară?

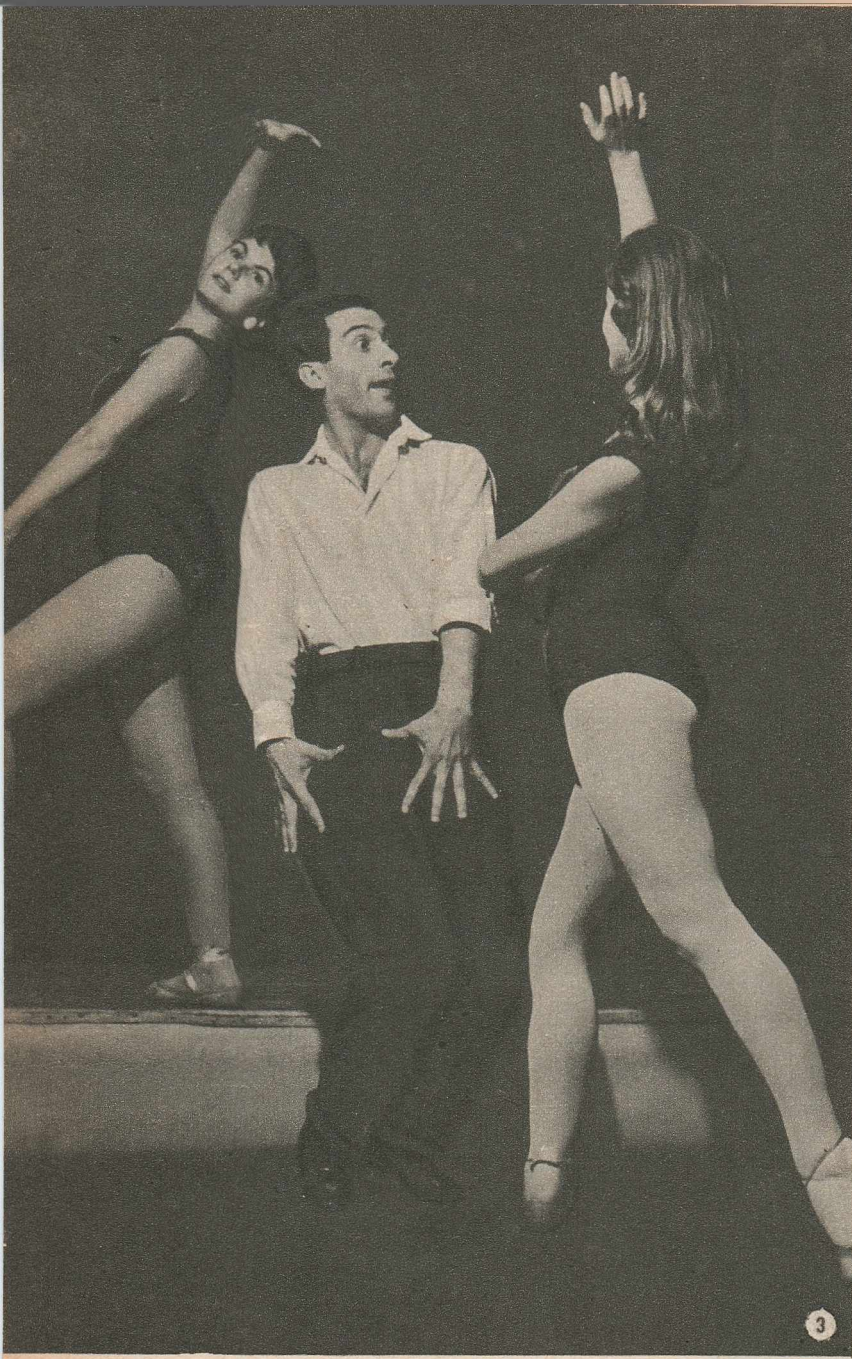
Fotoreportaj de Sanda FAUR-DIMA (text)
și A. SĂGEATĂ (fotografii)

Unde mergem astă-seară? Burnițează mărunț, vîntul vrea să-și demonstreze cu orice preț vitejia, așa că se cere un... antidot artistic la încercările toamnei de a-ți strica buna dispoziție. Ce alegem deci? Pentru că, la drept vorbind, nu-i prea ușor să te hotărăști: afișele teatrelor te ispitesc care mai de care, panourile cinematografelor nu se lasă nici ele mai prejos. Alaltăieri am văzut „Hamlet”, iar duminică dimineața am fost la concert... Ei, astă-seară vrem să rîdem, să ascultăm puțină muzică ușoară. Pașii ne duc singuri la adresă: Teatrul satiric-muzical „C. Tănase”. Numai că „Revista oglinzilor” am văzut-o, și încă de mult... N-am pierdut nici „Vitamina M... Muzica”. Ah, perfect! Iată aici o invitație binevenită, făcută de Stroe și Sașa Georgescu: o scurtă călătorie „Cu concertul în buzunar” —ghizi muzicali fiindu-ne Edmond Deda și Sergiu Malagamba — în compania Roxanei Matei, a Dorinei Goga, a lui Nicolae Nițescu, Rodion Hodovanski... Dar cîți nu mai sînt anunțați pe program! Să intrăm, deci, în sală. Nu vom zăbovi însă prea mult, căci interesele gazetărești ne cheamă și în alte locuri...

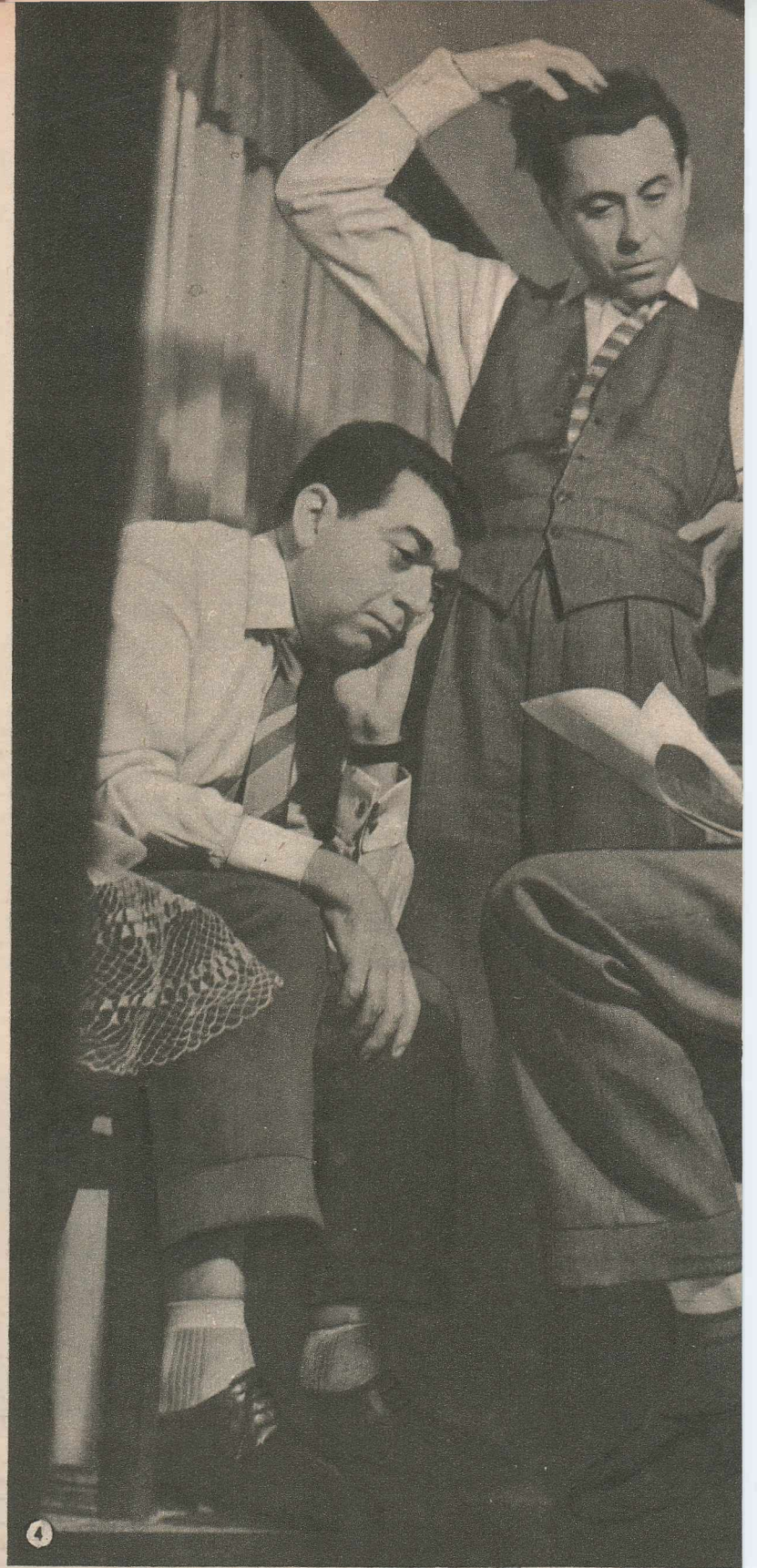
1 Se pare că v-a mulțumit „Concertul în buzunar”, dacă v-ați luat... în buzunar, drept „amintire”, fotografia de față! Da, aveți dreptate, Roxana Matei a interpretat interesant și cu vervă cîntecul „Cuba”. V-au plăcut și Nicolae Nițescu, și Gigi Marga? Și nouă! (Ca și cupletele spuse de Ciupi Rădulescu, de altfel). Ei, dar să știți că aveți reale aptitudini de cronicar dramatic: într-adevăr, spectacolul n-a fost prea bine construit, concentrîndu-se toate scheciurile și cupletele în partea a doua și văduvind-o pe prima de substanța și savoea numerelor satirice. Iar tînăra prezentatoare Silvia Pascal, în intenția de a fi dezinvoltă și comunicativă, a mers (aveți perfectă dreptate!) prea departe, apelînd la mijloace ieftine de... seducție scenică. În mare însă, concertul v-a plăcut, nu-i așa?

2 Ca să fim sinceri, noi văzusem înainte spectacolul, așa că, în timp ce dv. îi urmăreați liniștiți, din fotoliu, desfășurarea, ne-am strecurat încetîtor din sală, am urcat cîteva trepte cînd, de după o ușă răzbătută pînă la noi vacarm, vociferări: o deschiserăm și... Ce era? Priviți fotografia alăturată: urcat pe o masă, un tînăr împărțea niște texte și partituri fetelor și băieților ce-l înconjurau și-i solicitau, care mai de care, cîte un rol. Nedumerirea noastră crescînd, abia potolită, agitația fu luată de la început, la cererea unui alt tînăr ce urmărise pînă atunci, cu calm, mai sus relatata scenă. Îl privirăm și iată-ne în fața... unei treimi a trioului Grigoriu, adică a lui Cezar Grigoriu, aflat de astă dată nu în postura cîntărețului, ci în cea a autorului și regizorului viitorului spectacol al teatrului. „Misterul” e dezlegat, iar relatările ce le-am primit, următoarele: sprijinit de biroul organizației de partid, Cezar Grigoriu a inițiat un spectacol interpretat exclusiv de tinerii artiști ai teatrului, prilej de afirmare a unor talente din corpul de balet și ansamblu. Îi vom vedea deci pe unii dansatori — pardon: îi vom auzi! — cîntînd, pe cel din corpul de ansamblu interpretînd scheciuri, pe tînărul pianist George Munteanu dirijînd orchestra și chiar unele compoziții proprii. Cine știe ce surprize plăcute ne va rezerva spectacolul tinerilor!...

3 Iar una din aceste surprize poate fi și numărul de pantomimă pregătit de balerinul Romulus Sîrbu.

4 Pentru ca noi, spectatorii, să putem râde din toată inima la spectacol, e nevoie — pare-se — ca umoriștii să fie gravi atunci când își scriu textele. Cel puțin așa mărturisește imaginea de față, surprinsă de fotoreporter în timpul investigațiilor noastre indiscrete prin culisele teatrului de estradă. Horia Șerbănescu, Sadi Rudeanu (sfînga) și Radu Zaharescu, trei din realizatorii „Concertului expres” în pregătire, nu beneficiau atunci de aceeași... expresă inspirație. Dar nu-i nimic: cine râde la urmă, râde mai bine. Și la urmă va râde, desigur, publicul.

5 Pentru astă-seară e de ajuns, nu găsiți? Dar miine (sau, eventual, poimîine) mergeți neapărat la spectacolul Circului Mare din Budapesta, venit la noi în oșteție. Ca să vă ispitim, publicăm fotografiile de față: Iby Gazdag, fiica de dresor și nepoată de călăreață, conduce în maneaj un cortegiu nupțial, în care talentatul Prinț joacă rolul mirelui, grațioasa Păjtas, pe cel al miresei (de fapt, ea e fiica lui Prinț, dar asta n-are nici o importanță pe plan artistic), iar Sundy capătă... aripi de Pegas.

6 O figură rumenă și jovială, părul ca neaua, doi ochi albaștri, mici, cu scînteieri șugubețe, într-un cuvînt: o înfățișare de bunice cumsecade. Dar cînd ochii aceia te privesc direct în ochi, fără pic de teamă, poți să fii tu coșcogea Saamum (greutatea: 250 kg; vîrsta: 7 ani și jumătate; cu arborele genealogic înfipt în jungla africană și „gustînd”, după fiecare spectacol de seară, circa 8 kg de carne de cal); poți să fii fratele lui Saamum, adică Ahmet, ori „surioarele” sale, Suleica, Miriam și Saida, că tot dai înapoi în fața lui. Din cei 58 de ani ai lui, 45 de ani întregi Szegedy Gábor i-a petrecut făcînd mieluși din regii junglei, transformînd urșii în drăgălași căței de casă și elefanții în balerini. Precum vedeți, astă-seară Fatima, Suleica și Saida asistă la pregătirile pentru scenă ale părintelui lor sufletesc. Se observă în fotografie că dresorul are mina bandajată? Să nu vă închipuiți cumva că vreunul dintre lei și-ar fi permis vreo... „intimitate” cu el. Atacul a fost dat la Istambul de o... păcătoasă de muscă, a cărei înțepătură a infectat mina maestrului. Ce să-i faci? D-ale dresorilor!

După 600.000 de ani

• Un cimitir de animale preistorice descoperit în Oltenia • Valea Oltețului a fost patria elefanților meridionali și a cailor sălbatici • Lângă Bălcești cercetătorii științifici caută urme de pe vremea primilor oameni • Unelte de muncă ale omului-maimuță sînt la ora asta în mîinile arheologilor romîni

In Oltenia, pe lângă Bălcești, la poalele unor dealuri, după fiecare ploaie mai puternică ies la iveală oase de animale preistorice. Despre acest lucru Academia R.P.R. a fost informată încă de anul trecut.

Sesizarea respectivă a făcut ca, la începutul verii, cercetătorii științifici să descopere într-adevăr, pe valea Oltețului, în regiunea Craiova, un cimitir de animale preistorice. Este vorba despre un „cuib fosilifer” deosebit de bogat, în care au fost identificate peste o duzină de specii de animale de la începutul cuaternarului — un „cuib” care, după cum spun oamenii de știință, ar putea alimenta cu oase vechi de peste o jumătate de milion de ani foarte multe muzee.

La punctul Bugiulești, unul din locurile unde s-a făcut descoperirea, au lucrat două luni un paleontolog, un paleoantropolog și un arheolog, oamenii de știință ai Academiei R.P.R. primind în timpul săpăturilor sprijinul efectiv al

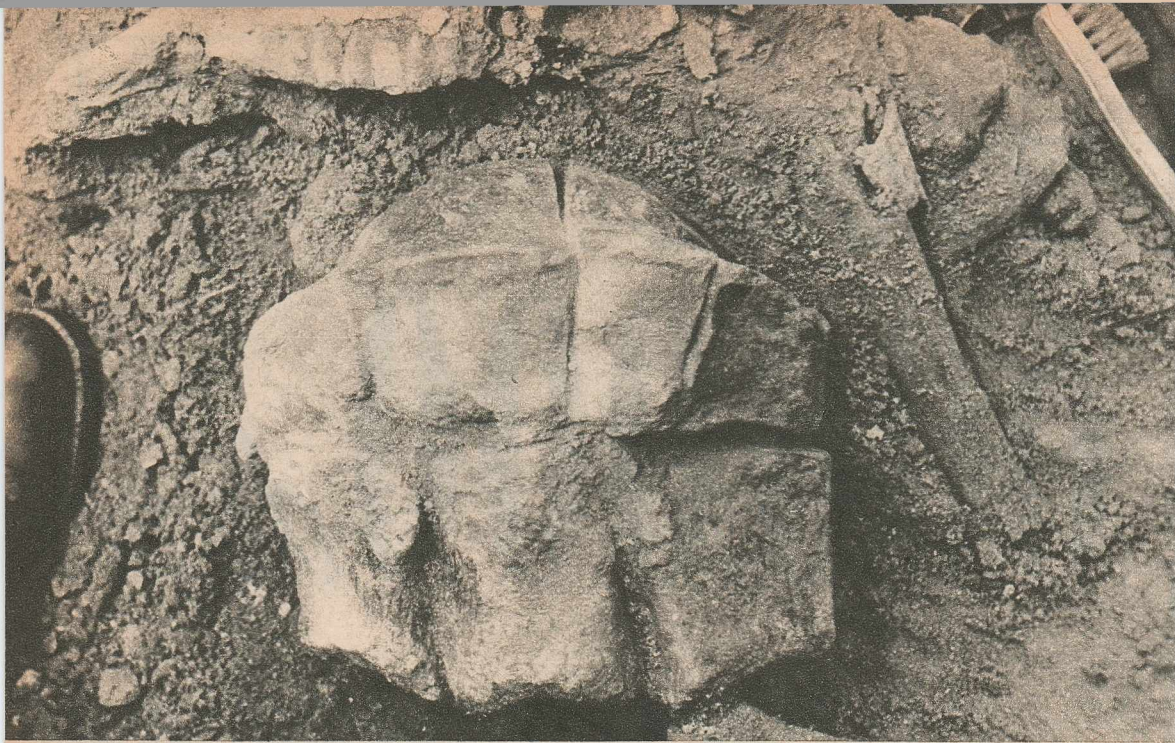
colectiviștilor de la G.A.C. „23 August” care sesizaseră Academia R.P.R.

★

Săpăturile efectuate lângă comuna Bugiulești la o adîncime de numai cîțiva metri i-au condus pe cercetătorii de la Centrul de cercetări antropologice și de la Institutul de arheologie ale Academiei R.P.R. pînă la... plaja de pe coasta nordică a unui lac din pliocen. Este vorba, desigur, despre un lac ce nu mai există de foarte multă vreme, de multe sute de mii de ani, și care, pînă la sfîrșitul perioadei terțiare — cam o dată cu nașterea și înălțarea Carpaților — acoperea încă o parte a Olteniei și Munteniei. Lac care s-a retras apoi încet spre sud, lăsînd în urmă smîrcuri și mlaștini. În acele smîrcuri și mlaștini — cred cercetătorii — au pierit multe animale preistorice prinse în uriașa capcană naturală. Este vorba de un mare număr de elefanți meridionali, cai sălbatici, cerbi,

Un colț pitoresc de pe valea Oltețului. Aici, cu multe sute de mii de ani în urmă, se întindea un lac de formație pliocenică. Și tot aici, împotmolindu-se în smîrcurile și mlaștinile lacului în retragere, s-au înecat animalele preistorice ale căror oseminte ies azi la suprafață.

Fotografia nu reprezintă o stîncă, ci cele trei degete de la piciorul unui uriaș elefant meridional, care a trăit pe aici cu mai mult de jumătate de milion de ani în urmă și despre care specialiștii spun că este strămoșul mamutului.

vulpi și fel de fel de alte animale care trăiau prin partea locului și veneau la malul lacului fie ca să se adape, fie ca să se hrănească. În prezent, după aproximativ 600.000 de ani, o parte din resturile acestor animale sînt fosilizate și constituie un bogat material științific pentru cercetători.

La începutul verii, specialiștii au reușit să conserve și să „recolteze” în bune condiții toate oasele descoperite în această campanie. Și astfel, de curînd, la Centrul de cercetări antropologice al Academiei R.P.R. de la Cotroceni,

au fost aduse 27 de lăzi conținînd piesele „recoltate” numai într-un singur punct al „cimitirului”. Aici, la secția „paleo” a Centrului de cercetări antropologice, va începe, la sfîrșitul toamnei, prelucrarea materialului adus de la Bugiulești.

★

Cercetările respective ar putea suscita o întrebare: de ce studierea materialului de la Bugiulești, care va fi făcută de paleontologi — specializați în animale — prezintă un deosebit

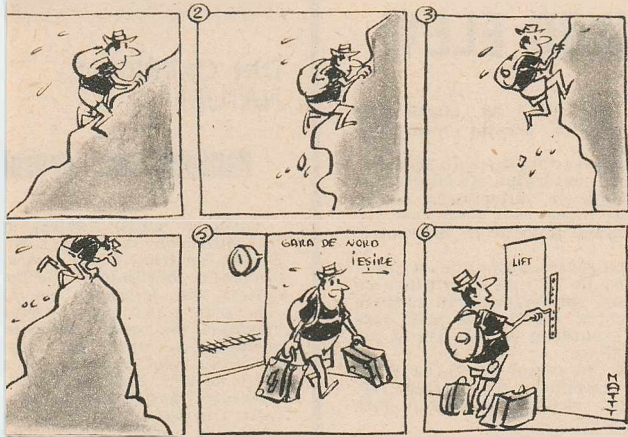
interes și pentru paleoantropologi — adică pentru oamenii de știință care studiază omul vechi — și în egală măsură și pentru arheologi? Răspunsul la întrebarea de mai sus este legat de o altă descoperire, făcută nu demult și nu departe de „capcana” de la Bugiulești. Iată despre ce este vorba: la sfîrșitul anului trecut, arheologul C. S. Nicolaescu-Plopșor a descoperit, lângă Slatina, cele mai vechi urme de viață omenească din Europa. Împreună cu directorul muzeului din Slatina, I. N. Moroșan, arheologul a descoperit, pe valea Dîrjovului, o serie de unelte de muncă din piatră cioplită — obiecte care au o vechime de peste o jumătate de milion de ani și care au aparținut omului-maimuță — pitecantropului — sau precursorului său. Această descoperire a stîrnit un interes deosebit în mediul științific din lumea întreagă, deoarece uneltele respective sînt deocamdată unice în Europa, piese similare sau aproape similare găsindu-se doar în Africa de Sud și în Asia, acolo unde au ieșit la iveală și resturile omului-maimuță. Descoperirea de pe valea Dîrjovului dovedește astfel că Africa și Asia nu-s singurele „leagăne” ale omenirii.

Iar valea Dîrjovului, locul de lângă Slatina unde pitecantropul sau ceva asemănător lui „și-a uitat” în urmă cu peste 500.000 de ani uneltele de muncă, este „la doi pași” de „cuibul fosilifer” cu animale preistorice, descoperit recent în regiunea Craiova. Se presupune că acest strămoș îndepărtat — pitecantropul sau australopitecul, să zicem — a trăit chiar în perioada cînd aceste animale uriașe se înecau în smîrcurile lacului de formație pliocenică. De aceea oamenii de știință speră ca în campaniile de cercetări care vor urma — țînînd seama de varietatea de animale și de numeroasele „cuiburi fosilifere” din acest loc — să descopere, poate, resturi fosile ale înșiși făuritorilor celor mai vechi unelte de muncă din Europa. Adică ale stră-străbunicului nostru, care a trăit pe aceste meleaguri cu nu mai puțin de peste o jumătate de milion de ani.

Cercetătorul științific Dardu Nicolaescu-Plopșor, lucrînd la conservarea pieselor găsite. Operația se face prin impregnarea acestora cu soluții speciale.

CU SARE ȘI PIPER

FĂRĂ CUVINTE

Desen de MATTY

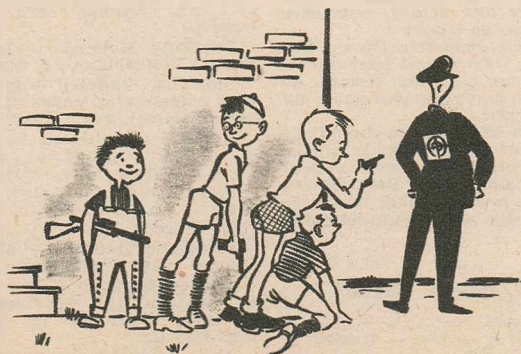
INOCENȚĂ

In S.U.A., din cauza numărului mare de delincvenți minori, în fiecare școală s-a fixat câte un post permanent de poliție.

(Ziarele)

Bătrînul polițist Franklin O'Cork, un irlandez voinic și cam ciuful, era un personaj recunoscut în lumea interlopă din New York. Îl respectau și-l admirau cu toți: tîlhari la drumul mare, spărgători, trișori și ucigași, tînuitori, pungași și gangsteri, traficanți și hoți. Ce prețuiau prietenii la el era tenacitatea, îndrîjirea, că nu se prea pierdea ușor cu firea și că avea nervi tari, ca de oțel. Orice vedea, orice se întîmpla — asasinat, răpire de copii, violuri, atentate, tîlhării — pe bunul Frankie nu-l impresiona. Se spune despre dînsul că odată vîzînd un tînăr domn decapitat, plin de compasiune-a exclamat: „Păcat de bunătatea de cravată!” Iar cînd a fost găsit un șef de bandă cu trupul tot de gloanțe găurit, s-a așezat la masă plictisit și-a zis: «azi nu vreau „șvairer”, vreau „olandă”!» De-o vreme însă — lucru foarte grav! — Franklin O'Cork, bărbat între bărbați, se plînge c-are nervii zdruncinați și că se simte foarte rău bolnav. Iar ceea ce e oarecum mai trist și pe prieteni i-a impresionat e faptul că ar fi demisionat din postul important de polițist. Motivul? Bietul om e îngrozit de toate cîte i-a fost dat să vadă de-o săptămîină de cînd activează la școala de băieți din Jersey-Street...

I. ATANASIU-ATLAS

DE-ALE ROBOȚILOR

— Am trimis ieri robotul să-mi cumpere niște alimente.
— Și?
— Mi-a adus o duzină de transistori electrici!

★

— Tata mi-a confecționat un robot care să mă ajute, în locul lui, să-mi fac lecțiile.
— Cred că acum îți faci lecțiile mult mai repede!
— Da, însă nu-mi prea convine.
— De ce?
— Cînd mă ajută tata, mai învîța și el ceva...

★

— Nu mă împac de loc cu robotul meu cel nou!
— Păi spuneai că e foarte perfecționat.
— Tocmai de aceea. Nu pot niciodată să-l conving să spună vizitatorilor că nu sînt acasă, atunci cînd nu vreau să-i primesc.

★

— De ce ai renunțat la robotul bucătar?
— Era să se întîmple o nenorocire. I-am spus o dată nevastă-mi: „Ești o dulceată”. Și robotul a vrut să-mi prepare din ea o prăjitură.

LA TELEFON

EA: Allo?
EL: Tu ești?
EA: Da, eu sînt. Dar dumneata cine ești?
EL: Eu!
EA: A, tu ești? Adică cine?
EL: Nu mă recunoști?
EA: Ba da! Nu cumva?...
EL: Exact. Am stat la teatru înghă dumneata și mi-ai dat să înțeleg că nu-ți displac.
EA: Din dreapta sau din stînga?
EL: Din ambele părți.
EA: Nu, vreau să zic: ești vecinul din dreapta sau din stînga?
EL: Din stînga. În pauză am făcut cunoștință și mi-ai dat numărul de telefon.
EA: Va să zică tu ești! Îmi amintesc foarte bine. Mi-am dat seama îndată că ești tu.
EL: Crezi în dragostea fulgerătoare?

EA: Dacă e vorba de un om serios, cred.
EL: Foarte serios. Am și o repartiție pentru un apartament.
EA: Am simțit din primul moment pentru tine...
EL: Atunci pot spera că vei spune da?! Că mă vei iubi toată viața?
EA: Voi spune da!
EL: Oh, cît sînt de fericit! Vrei să ne întîlnim astă-seară, dragă Lia?
EA: Care Lia? Eu nu sînt Lia!
EL: Am vrut să zic Maria!
EA: Care Maria?
EL: Iartă-mă, Lenuța. Din cauza emoției...
EA: Ascultă! Nici nu știi cu cine vorbești și te pornești să faci cereri de căsătorie! Ce nerios ești, Mișule!
EL: Care Mișu? Eu nu sînt Mișu!

După V. DIHOVICINII

CĂMAȘA FERMECATĂ

Intr-o după-amiază cam pe la patru și jumătate (tocmai lăsasem stourile să-mi fac siesta), soneria țîrîie. Îmi pun papucii și deschid. Pe cine văd în prag? Pe Pépe (sînt trei de „pe”. Ca să nu greșiți, puneți accentul pe cel de-al doilea.) Nu-l cunoașteți pe P.P.? Pe Partenie Policarp — Pépe — cum îi spun amicii? Așa-i. N-aveți de unde să-l cunoașteți. Nu v-am vorbit de el pînă-acum. Și, totuși, în ușă era Pépe. Toc! Toc! (Astea-s pupăturile...)
— Ce faci? Cum o duci?
Bine, eu; bine, el...
— Ce vînt te aduce prin București?
— Hainele.
— Cum adică, hainele?
— Am venit să le întorc.
— Cum? Ca să-ți întorci un costum de baie, vii tocmai aici? Acolo, la Cehul Silvaniei, n-aveți cooperativă de croitorie?
— Ba avem, ce să zic!
— Atunci?
— Mi-e teamă.
— Teamă?!
— Da. De epidemie.
— Ce fel de epidemie? Nu înțeleg...
— Stai să-ți explic...

Și în timp ce nevastă-mea desfăcea o cutie de sardele poloneze (omul venise de pe drum și era flămînd) iar eu destupam o sticlă de „Panciu”, Pépe începu să povestească, rupînd din cînd în cînd cîte o bucătică dintr-o felie de franzelă și înghițînd-o pe nemestecate.

— Uite cum a fost. Aveam o cămașă albă, de poplin. Avea ea pais'pe ani, că în ea m-am cununat, dar de atunci n-am mai îmbrăcat-o niciodată. Era ca nouă. Doar gulerul era cam demodat, cu niște colți lungi și ascuțiți ca virful unei halebarde. M-am dus cu ea la cooperativă. La „Silvania”. Am cerut să mi-o modifice. Cînd colo, ce să vezi? Cămașa parcă era fermecată. Cum încăpea pe mîna cuiva, era jale. Imediat respectivul era apucat de o cumplită durere de masele. La început a încercat tovarășa Elena Pataki. Prăpăd! Au cuprins-o așa niște dureri, că n-a fost chip să lucreze nimic la cămașă. Tocmai mă gîndeam să dau o fugă la farmacie și să-i aduc un antinevralgic, cînd, minune! De cum dădu cămașa la o parte, tovarășei Pataki îi trecu durerea de masele de parcă i-ar fi luat-o cineva cu mîna. Luai cămașa și o împachetai cu multă precauție, temîndu-mă să

nu mă contaminez și eu. Pe drum îmi veni ideea să mai încerc o dată. Poate or fi existînd și persoane mai... imune. Intrai la altă secție a cooperativei „Silvania”. Dar tovarășa Ana Sete, responsabilă secției, păți la fel: din nou masele... Eram cuprins de remuscări și totodată uimit de... nocivitatea cămășii. Am dus-o acasă și, după ce am înfășurat-o într-o broboadă de-a soacră-mi și într-o grămadă de ziare, am pus-o într-o cutie și am închis-o în boxă. Am avut grijă să încui ușa și să iau cheia la mine, ca nu cumva nevastă-mea sau altcineva, neștiînd ce i se poate întîmpla, să pună mîna pe cămașă.
— Bine, dar...?
— Vrei să afli dezlegarea... misterului? E mai simplă decît îți închipui. Nu-i nici o enigmă. Durerea de masele era un... pretext. Modificarea cerută de mine nu prezenta... interes. Era prea... măruntă. Iar cooperatoarele căutau în felul acesta să se descotorosească de cămașă. De aia m-am gîndit să nu dau la întors costumul acolo. Cine știe ce se mai poate isca. Vreo molimă, vreo boalășniță sau mai știu eu ce! Așa că am venit la București.

Pépe și-a terminat explicațiile în grabă, ca să nu i se încălzească vinul.

...Luați aminte! Cînd vă duceți în Cehul Silvaniei, la cooperativa „Silvania”, dați comandă „serioasă” dacă vreți să nu se-ntîmple nimic.

A. CÎMPINEANU

Cuvinte încrucișate

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

1	A	M	I	C	I	●	S	I	N	C	E	R
2	L	U	N	A	●	S	O	V	I	E	T	E
3	I	N	F	R	A	T	I	●	T	R	I	R
4	A	C	L	A	H	A	●	T	U	T	C	A
5	T	A	Q	T	U	●	T	●	A	A	R	Z
6	I	●	S	●	D	R	A	G	●	T	E	I
7	●	I	N	G	A	Z	A	E	N	I	T	E
8	A	R	T	A	●	A	R	C	●	A	●	
9	R	T	●	C	R	O	R	O	B	O	T	I
10	L	A	C	●	A	T	A	S	A	●	V	
11	U	●	E	●	E	●	I	U	●	O	A	
12	S	E	R	B	A	T	A	●	T	R	E	N

Prietenie

ORIZONTAL: 1) Prieteni — Cum trebuie să fie un prieten. 2) Octombrie — Organele centrale și locale ale puterii de stat în U.R.S.S. 3) A se uni printr-o prietenie deosebit de puternică — Ornament muzical pe care ni-l oferă și unele păsări cântătoare. 4) A ovaționa — Un pahărel din ea se poate închina și pentru prietenie. 5) Unul din poezii noastre care a cântat în versuri minunata prietenie dintre ostașul român și cel sovietic — Navă. 6) Tubit — Prietenul din natură al lui Eminescu. 7) Cum sînt frunzele copacilor în luna octombrie. 8) Rudă cu paltinul — Posedă. 9) Curte! — A deretica prin casă (reg.). 10) Luciu — Legat suflătește. 11) Pronume — Strigăt de horă ardelenescă — Se servește. 12) Sărbătorită — Cel al prieteniei duce turiști de la București la Moscova și de la Moscova la București.

VERTICAL: 1) Prieteni uniți pe plan internațional — Asociație care cultivă prietenia româno-sovietică. 2) Efort fizic sau intelectual în care adevărații prieteni se ajută reciproc — Înțelegerea regională de transporturi auto. 3) Prieten cu trecere — Bolta văzduhului. 4) Unitate de măsură pentru metale și pietre prețioase — Gospodărie agricolă colectivă — Cuib! 5) Riu în U.R.S.S. (2 cuv.). 6) A rămâne pe loc — Curele! — Acid acetic diluat. 7) Specie — Grupare a unor prieteni care luptă pentru aceeași cauză (fig.). 8) Patru. la romani — Friguros! 9) A bate nituri — Vinul rămas în pahare. 10) Mustrați de părinți — De la (od.). 11) Calificat (fig.) — Cămașă cu flori. 12) Legătură între persoane sau între poame — Ion, în U.R.S.S.

TOV. CRUDU ȘTEFAN — Valea Călugărească. În revista „Timpuri noi” nr. 28/1960 găsiți un articol despre activitatea și principiile politicii duse de omul de stat turc Kemal Atatürk. În ceea ce privește întrebarea referitoare la Republica Dahomey, ați citit, desigur, numărul 35 al revistei noastre, unde, împreună cu o hartă a Africii, se dau date sumare despre fiecare stat african în parte. Vă sfătuim de asemenea să cercetați revista „Timpuri noi”, numărul 34/1960, unde găsiți date mai ample despre această țară ca și despre alte țări care și-au căpătat independența în cadrul „comunității franceze”.

P. SNOPESCU — Botoșani. Cărțile de care întrebați — ca și oricare alte ediții vechi — pot fi, eventual, procurate prin Anticariatul de stat. Nu e exclus ca ele să se găsească în rafturile anticariatului sau ca, solicitându-le, anticariatul să vi le procure ulterior. Puteți să vă adresați și în scris Anticariatului de stat din cadrul Direcției difuzării cărții, pe adresa: Calea Moșilor nr. 62, raionul Tudor Vladimirescu, București.

RODICA-MARIANA POPESCU — Găești. V-am fi îndeplinit cu ușurință dorința, dacă n-ați fi uitat un lucru elementar: să arătați la ce adresă trebuie să vi se scrie...

Educație pentru toate vârstele

MIC ÎNDREPTAR PENTRU PĂRINȚII NOILOR ELEVI

Copilul tău a devenit elev. Fă-l să simtă prin întreaga ta atitudine importanța acestui eveniment pentru toți membrii familiei.

● Nu aprecia niciodată negativ față de copil măsurile luate de școală sau persoana educativului. Străduiește-te să întărești prin toate mijloacele autoritatea școlii. Clătind încrederea copilului în cei ce-l instruiesc și-l educă, subrezești însăși temelia procesului instructiv-educativ.

● Ține o strînsă legătură cu școala, răspunde cu bunăvoință chemărilor ei, nu lipsi de la nici o întâlnire cu părinții. Îți vei ridica nivelul „profesional” în meseria de părinte, vei putea să-ți impui o atitudine justă față de copil, vei afla la vreme greutățile ce s-ar ivi și vei putea să iei măsuri de îndreptare.

● Stabilește de la început un regim precis de viață pentru copil, respectă-l și impune-i respectarea lui. Odihna, alimentarea, lecțiile, jocul să-și aibă o dată pentru totdeauna locul și vremea lor.

● Cere de la început copilului o atitudine justă față de îndeplinirea obligațiilor școlare, întemeiată pe principiul: „întîi învățătura, apoi joaca”.

● Nu te substitui copilului în îndeplinirea obligațiilor școlare: el este cel care învață. Îndeamnă-l să facă față sarcinilor prin propriile lui puteri. Oferă-i ajutorul tău numai atunci cînd are cu adevărat nevoie de el.

● Faptul că are obligații școlare nu-l scutește pe copil de datoria de a participa la munca familiei. Procedînd astfel îl conformezi linei de acțiune pedagogică a școlii socialiste, care pe toate treptele de învățămînt împletește instrucția cu munca.

● Dacă elevul aduce o notă bună, arată-ți mulțumirea fără exagerare și fără a-i acorda imediat o răsplată. Copilul trebuie obișnuit cu ideea că învățînd bine nu face o ispravă deosebită, aceasta fiind datoria lui de zi cu zi. Dacă aduce o notă proastă, nu face din aceasta o dramă și nu-l îneca pe copil într-un potop de mustrări și lamentări, ci caută să descopere cauzele defectiunii și să iei măsuri de îndreptare.

● Ține seama în permanență de particularitățile psihice individuale ale copilului. Nu-i da sarcini prea ușoare, spre a nu-l jigni, dar nici prea grele, spre a nu-l descuraja. Adeseori succesele fulgerătoare ale unor copii ascund superficialitatea și netemeinicia cunoștințelor.

● Educă la copil dragostea de învățatură și nu competiționismul. Clasa nu este un hipodrom. Propunînd copilului ca unic țel pe acela de a fi primul cu orice pret, îi stimulezi vanitatea și ambiția deșartă. Învăță-l să-și judece succesele și insuccesele nu prin prismă orgoliului personal, ci prin aceea a intereselor colectivului din care face parte.

● Nu te bizui pe „instinctul pedagogic”. Completează-ți cu orice prilej cunoștințele despre „meseria de părinte”.

Sen ALEXANDRU

Străjerul Anzilor

Pe virfurile semețe ale munților Anzi din America de Sud, aproape de granița zăpezilor veșnice, trăiește condorul, specie uriașă de vultur, cea mai mare pasăre de pradă de pe suprafața pămîntului, care în unele cazuri alacă chiar și omul.

Condorul zboară la înălțimi de aproape 7.000 de m, unde poate plana ore întregi. Corpul său are peste 1 m lungime, iar aripile trec, în timpul zborului, de 3 m.

Condorul mascul are pe cap și pe o parte din cioc o creastă cartilaginooasă, împodobită cu mici papile catifele de culoare roșu-violet sau violet, pînă la negru. Pe fiecare parte a capului pielea alcătuiește o încrețitură care se prelungește în jos ca o perdea, iargîtu-l, la rădăcină, este înconjurat de o coroană de pene lungi și moi. Întreg corpul condorului este acoperit cu pene de culoare albă. Trăind pe creștele Anzilor, aproape de granița zăpezilor veșnice, condorul e numit și străjerul Anzilor.

Știați că...

...din cele mai vechi timpuri, coafura a constituit una din cele mai deosebite preocupări ale femeilor de toate categoriile sociale?

...în Roma antică unele rețete pentru înfrumusețarea părului aveau compoziții din cele mai ciudate? Adesea elegantele timpului își vopeau părul chiar cu aur.

...buclele și ondulațiile erau cunoscute pe timpul împăratului August și că, după cum spune Tibul, era nevoie de trei sclave pentru a coafa o femeie: una friza părul, a doua îl parfuma și a treia îl apăta?

...la vechii eleni era în mare cinste coafura complicată a femeilor, după cum se poate vedea dintr-o gravură de pe o monedă găsită la Siracuză?

...femeile barbarilor care au distrus imperiul roman au impus mai tirziu moda lor mult mai simplă și anume: părul lung, împletit în cozi, acoperit de un val care lăsa numai fruntea descoperită?

...abia cruciadele au readus din Orient coafurile savante, cel puțin prin accesoriile lor, dat fiind că părul rămînea acoperit de un val, adesea străveziu?

...în evul mediu, a fi blondă constituia o condiție esențială pentru a fi frumoasă?

...în epoca Renașterii, celebrul pictor Tiffan a lansat moda părului auriu-roșcat, modă care s-a menținut pînă în zilele noastre?

...în timpul doamnei de Sévigné apare complicata coafură care trebuia să-i poarte numele și care, printru alte detalii, cuprîndea firisoare de păr pe frunte și bucle vaporose pe temple?

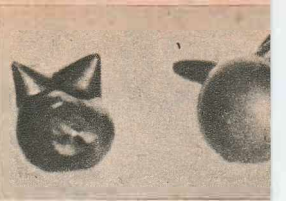
...toate acestea ar fi fost fermecătoare dacă doamnele din așa-zisa lume mare n-ar fi fost certe... cu igiena și Croniciarul timpului ne spun că femeile din popor, care se pieptăneau mult mai simplu, cu părul lîns și ridicat în sus de pe ceafă, erau mai puțin parfumate dar infinit mai curate decît doamnele de la curte.

...unele coafuri ale doamnelor de la curte erau aîft de complicate și aîft de înalte că păreau adevărate turnuri care obligau pe cele ce le purtau să stea cu capul afară din vehicul, cînd călătoreau în cupeu?

...abia în timpurile moderne coafurile se simplifică? Părul devine scurt în 1920; încetul cu încetul se revine la părul lung, pentru ca în 1947 moda părului scurt să se impună din nou, rămîbind astfel pînă în zilele noastre.

DEZLEGAREA JOCULUI „CONSERVE”, DIN Nr. TRECUT

ORIZONTAL: 1) Congelat — Frig. 2) Avar — Acru — Ah. 3) Mumii — A — Mere. 4) Alimenta — Ona. 5) R — Lan — Anulat. 6) Asasin — Ani — A. 7) A — Abur — Dar. 8) Alb — A — Atinea. 9) Salahoril — Ac. 10) — Pm — Marinat — I. 11) I — Murata — Iod. 12) Cais — Sardele.

DIN CAPRICIILE NATURII

Pălăgele cu... urechi

Cititorul nostru Adalbert Șter, instructor în stația C.F. Sighet, ne trimite spre publicația fotografia alăturată. Curioase obiecte din fotografie nu sîc cum s-ar putea crede, nisca bibelouri sau capete stilizate păpuși. Ele n-au fost ciop de mina unui meșter, ci sîc opera naturii. Sau, mai bine rezultatul unui capriciu al turii. Curioasele obiecte sînt d pălăgele roșii pe care citiic nostru le-a găsit — alături allele, obișnuite, fără „urechi” printre roșiile cumpărate de „Aprozar”-ul din Sighet...

CITITORII CĂTRE CITITORI

Dorește să corespundeză tineri studenți și muncitori R.P.R. cititorilor revistei noastre Valentin Budilevski, student anul II la Tehnicumul muzical din Slobozia (R.S.S. Moldo nească). A i se scrie pe adresa U.R.S.S., Chișinău, raionul raspol. Tehnicumul muzical Slobozia.

Vor să facă schimb de că poștale ilustrate (vederi) mătorii:

Lucia Alexiuc — str. 13 I cembrie nr. 3, Alba Iulia; Georgeta Răduț — str. D. Despina nr. 13, Pitești.

Erica Burdea — elevă cl. a X. str. Cloșca nr. 1, Satu Mare; Traian Protopopescu — s. Mircea Vodă nr. 55, raion T. Vladimirescu, București; Osman Izet — elev-ucei anul III, str. Victoriei nr. Tulcea;

Doina Varnicu — eleva cl. X-a, str. Sf. Vineri nr. Pitești;

Lucian Carp — str. G. Enciu nr. 30, Cugir, raionul Orștie;

Domnica Andrei — telefonă, str. Filimon Sirbu nr. Pitești;

Nicolae Ștefanov — str. Eroilor nr. 14, Tulcea;

Ștefan Pribilovici — str. August nr. 201, Tulcea;

Constantin Nadrag, str. C.șan nr. 5, Tulcea;

Idoie Abdulba — str. 24 nuarie nr. 2, Tulcea.

Marius Pană — str. Henri B. busse nr. 10, Or. Stalin;

Ioan Herlo — com. Chereș nr. 215, raionul Ineu, re Oradea;

Zvetlana Moisenko — pionă, str. Victoriei nr. 11, Craiova; Floricica Bădescu — funcționară comercială. Magazinul universal Găești, reg. Pitești;

Adriana Rădulescu — elevă cl. a X-a — str. I. C. Friș nr. 24, Găești, reg. Pitești;

Smaranda Popa — elevă cl. XI-a — com. Puchenii Mare, reg. Ploiești;

Gheorghe Hendrea — Zlatar raionul Alba, reg. Hunedoara; Toader Mărgărit — blocul C, cvartalul III, apartament 7, Onești, raionul Tg. Ocrot. reg. Bacău;

Anni Henschl — salariată cooperativă — Recaş, str. N. Tulescu nr. 434, reg. Timișoara

SFATURI practice

Despre cartofi și despre un nou mod de a-i prăji

Cartoful este azi un aliment universal care se pretează la toate fanteziile culinare. Exceptând regiunile înghețate ale globului, nu există țară care să nu-l cultive și să nu-l consume în cantități apreciabile. Consumul acesta s-a arătat și mai mult din momentul în care analiza chimică arătată că de bogat este cartoful în elemente nutritive. Cât e de folositor nutriției s-a putut vedea din conținutul său în vitamine, asemănător cu acela al pâinii negre. Cartoful — la fel ca și piinea neagră — e bogat în vitaminele A, B și P. Îi lipsește vitamina E, în schimb are vitamina C. Așa se și explică de altfel că în unele țări cartoful înlocuiește în mare măsură piinea. Numai în ce privește elementele energetice se prezintă mai slab (90 de calorii la suta de grame, în loc de 250, cât ne procură piinea). Față de piinea însă, cartoful prezintă avantajul că poate fi consumat în felurile chipurii, unele din acestea, ca supele și pireurile, fiind indicate chiar în regimurile dietetice.

În afara supelor, a pireurilor, a mîncărurilor și a garniturilor, se pot face din cartofii diferite prăjiri foarte gustoase. Dăm o rețetă mai puțin cunoscută la noi — o rețetă de biscuiți — pe care o recomandăm cu toată convingerea:

Frământați 250 gr de cartofii fierți și curățați de coajă cu 2 gălbenușuri de ou, 100-150 gr de zahăr pudră, o lingură de drojdie de bere pudră și 50 de gr feculă. Adăugați la urmă cele două albușuri de ou bătute spumă și puțină vanilie sau o altă aromă care vă place. Puneți în forme mici de tablă și băgați la cuptor timp de 40-50 de minute. Biscuiții astfel preparați se păstrează perfect mai multe zile și sînt foarte gustoși.

Făcîndu-ne ecoul ultimelor cercetări în domeniul elementelor posibil cancerigene, care presupun că acroleina, produs al grăsimilor supraîncinse — ar prezenta un eventual pericol, sfătuim de gospodine (deși presupunerea de mai sus nu a fost întru totul verificată), să schimbe metoda clasică a prăjirii cartofilor. Adică să nu aștepte să mai înfiți să se înceingă grăsimile și apoi să vire cartofii, să-i pună de la început în grăsimile rece. În modul acesta se evită formarea acroleinei, iar cartofii astfel prăjiți vor fi la fel de gustoși ca și ceilalți. Ei nu vor fi alți grași — cum s-ar putea crede — deoarece ebuliția pe care o conține leguma va împiedica pătrunderea uleiului sau a untului în cantitate excesivă. Cu aceeași răsimă se poate găti și altă dată, dacă se filtrează printr-un tifon și se păstrează într-un vas de sticlă, undeva la întuneric.

JOSIANA

Colțul vîndătorului sportiv

CERBUL — MÎNDRIA CARPAȚILOR

Iată-l! Înfipt bine pe picioare, se întinde și, ridicîndu-și puternicul cap cu pădurea ramurilor cu tot, sloboade cîntec lung, duios, de dragoste și dor: „Aa-oooooooooh-aaah!”. Cheamă ciutele. În curînd în jurul său se vor aduna cîteva, le va păzi cu o neostenită strășnicie, va lupta pe viață și pe moarte cu toți rivalii care le vor rivni.

Aceasta doar la începutul toamnei (septembrie-octombrie). În restul anului trăiește solitar.

Este cerbul, craiul Carpaților.

★

Unde trăiește? Aproape întregul lanț al Carpaților este împărțit cerbului carpatin, cel mai valoros vînat al acestui colț al lumii. Punctul de atracție al acestui vînat este trofeul său: craniul cu coarnele ramificate.

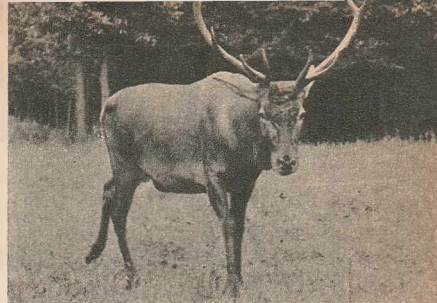
Renumele cinegetic al țării noastre se datorește și frumuseții acestor trofee. Un cerb împușcat

pe fondul de vîntoare „Mănăstirea Cașin” a oferit un trofeu ce constituie un record mondial.

La expozițiile internaționale de la Berlin (1937) și Düsseldorf (1956), România a obținut cele mai multe medalii de aur pentru trofeele de cerb prezentate. Pe baza sistemului de punctaj hotărît de Consiliul internațional de vîntoare, trofeele vîinate în R.P.R. sînt printre primele în lume datorită calității și vigurozității lor. 11 trofee de cerbi (impușcați după 1900) au obținut medalii de aur. Ultimul trofeu valoros (printre primele 5 trofee din lume) a fost recoltat anul trecut la Cașin (în munții Vrancei) de către Paul Bertoli, vîntor din R. F. Germană.

În noua gospodărie cinegetică a țării noastre cerbul se bucură de o atenție deosebită.

În perioada anilor 1960-1965, prin măsurile de pază, ocrotire și înmulțire a vînatului

ce au fost luate, efectivul de cerbi din țara noastră va crește cu un procent de 25%-30%.

P.S. Toamna, vîntoarea este permisă la mistreți, prepelițe, cîrstei, sitari, porumbei, turturele, sturzi, cocoșari, găște, rațe mari și alt vînat de baltă. Pînă la sfîrșitul lunii decembrie pot fi vîinate și ieruncile. De asemenea, se pot organiza vînatul de răpitoare cu pîr și pene (în afară de cele ocrotite de lege). Atenție, vînatul: cerbii carpațini, cerbii lopătari, căprioari, țapii de capră neagră, urșii și rîșii se vînează doar cu autorizație specială.

Dialog despre moda lui 1961

— Mă întrebai care e linia modei anului 1961. Liniștește-te; ea o continuă fără prea mari „zgudurii” pe cea a anului trecut și s-ar putea defini prin cuvîntul *discreție*: suplă și discretă e linia, stîse și discrete culorile, compacte și discrete țesăturile, simple și discrete coafura și pălăriile, natural și discret machiajul... Anumite tendințe ale modei din anii trecuți, care împingeau spre exagerare, sînt pe cale de dispariție. Adio linia sac care stergea orice urme de feminitate! Adio agresivele sinuozități care o prefăceau pe femeie în propria ei caricatură! Nu mai sînt moderne nici coafurile mult umflate pe creștet și nici pantofii cu virful exagerat de ascuțit și cu tocul „cui”.

— Bine, dar ce aduce nou moda aceasta?

— Linia e dreaptă, dar fără uscăciune, mlădioasă datorită preferinței pentru țesături suple. Silueta sugerează formele fe-

minine fără a le accentua; pieptul și soldurile sînt abia marcate, iar talia — uneori ușor coborîtă — e discret subliniată cu un cordon înodat, din materialul rochiei sau dintr-o piele subțire. Altă rochiie cit și majoritatea tăioarelor nu au guler, ci sînt răscoite simplu în jurul gîtului. Rochiile de după-amiază și seară permit decolteuri mai mari, uneori asimetrice. De altfel, asimetria e unul din detaliile tipice ale noii mode. Multe rochii de dimineață și tăioare se încheie lateral, iar la unele rochii de după-amiază se remarcă o linie înfășurată sau draperii asimetrice.

— Dar la mantouri și tăioare ce a intervenit nou?

— Se vor purta multe ansambluri: rochie și jachetă, rochie și mantou, talor cu mantou asortat. Tăioarele sînt mai lungi și cu talia foarte slab schițată. Mantourile sînt confortabile, fără amploare exagerată. Se văd

mai puține gulere depărtate de gît și mai multe mantouri închise cu eșarfe, gulere săi, uneori din tricou sau din blană, așa cum se cuvine unor veritabile haine de iarnă. De altfel, garniturile de blană vor fi foarte căutate anul acesta: gulere, manșete și mai ales căciulițe.

— Nu mi-ai vorbit încă despre culori și țesături.

— În afară de negru, violet și maron, culori dominante ale unei mode ce stă sub semnul sobrietății, se vor vedea mult verde, bej, gri, un albastru indigo și un galben cald, ca miera. Printre țesături revin cu putere jerseul melanj și ecosezul pentru rochii, iar pentru mantouri și ansambluri, tuldul și lodenul. Seara, pentru rochii de teatru și reuniuni, lameul și brocartul vor compensa prin tonurile lor calde și somptuoase austeritatea sobrietate a liniei.

În concluzie: o modă mai feminină, ostilă oricăror excese.

De vorbă cu medicul

ANDREI NELLA — Onești. Comunicati-nel examenului metabolismului bazal pe vi-l-am cerut. Deocamdată vă recomandăm: ții cu vitamina B₁₂ de 1.000 gama (două ții pe săptămînă, la interval de trei zile una lta); 20 de injecții cu Arenal, una pe zi, și injecții cu Hematodin, începînd cu un sfert de prima zi și crescînd cu un sfert de fiolă c, pînă la cantitatea întreagă din fiolă. Nu contraindicații pentru sarcină.

CODOROIU M. — București. Operația, pe vă sfătuim s-o faceți cît de curînd, este e cele mai ușoare. Timpul de vindecare este și apoi aceasta nu are nici o importanță a, de vreme ce tot trebuie s-o faceți.

CORNEANU — Tîcileni. Din datele pe care e-ați comunicat se poate trage concluzia că ul dv. este în suferință, iar gastrita este ndară. Explorările făcute pînă acum nu it, totuși, stabilirea unui diagnostic precis. cauza aceasta, nici tratamentul — destul de plex — pe care l-ați urmat nu a dus la re-atele dorite. Părerea noastră este să vă in-ați într-o clinică medicală din Capitală. Dar ru aceasta aveți nevoie de o aprobare pre-ă, pe care urmează să o obțineți prin ser-ul medical de acolo.

URARIU PETRU — Deta. Investigațiile fă-pe plămînul dv. au dat rezultate nega-. Trebuie să faceți o bronhoscopie la un iu de specialitate, pentru a lămuri dacă ste vorba de vreo leziune pe bronhii, care țtine tusea și celelalte fenomene de care vă geți. În acest caz trebuie să vi se facă amentul corespunzător. De aceea adresați-vă i serviciu de boli pulmonare.

ABĂU GAVRIL — S.M.T. Marghita. Mirosul ăcut al gurii poate avea cauze foarte variate: iția proastă sau neglijența dinților prin are, diferite boli digestive — cum sînt gas-ale, colitele — unele boli ale ficatului. Tre-ăvut în vedere și ozena, o boală a nasului, degajă un miros neplăcut, precum și anu-efecțiuni pulmonare cronice. Trebuie să vi-abilească deci cauza, pentru a vi se putea tratamentul corespunzător.

NASCUȚIU NICOLAE — Vatra Dornei. Probabil că în cicatricea postoperatorie există un fenomen de compresie nervoasă cu o pareză consecutivă a medianului, care produce suferințele de care vă plîngeți. Antinevralgic este un paleativ care nu rezolvă decît parțial suferințele. Cred că va trebui să vă adresați serviciului de neurochirurgie din București. Dacă aveți posibilitatea, faceți o cură balneară la Victoria.

V. I. — Buzău. Este absolut necesar să vă deplasați fără întârziere la clinica de boli de ochi din București pentru a fi examinată. Numai atunci se va stabili dacă vederea mai poate fi recuperată.

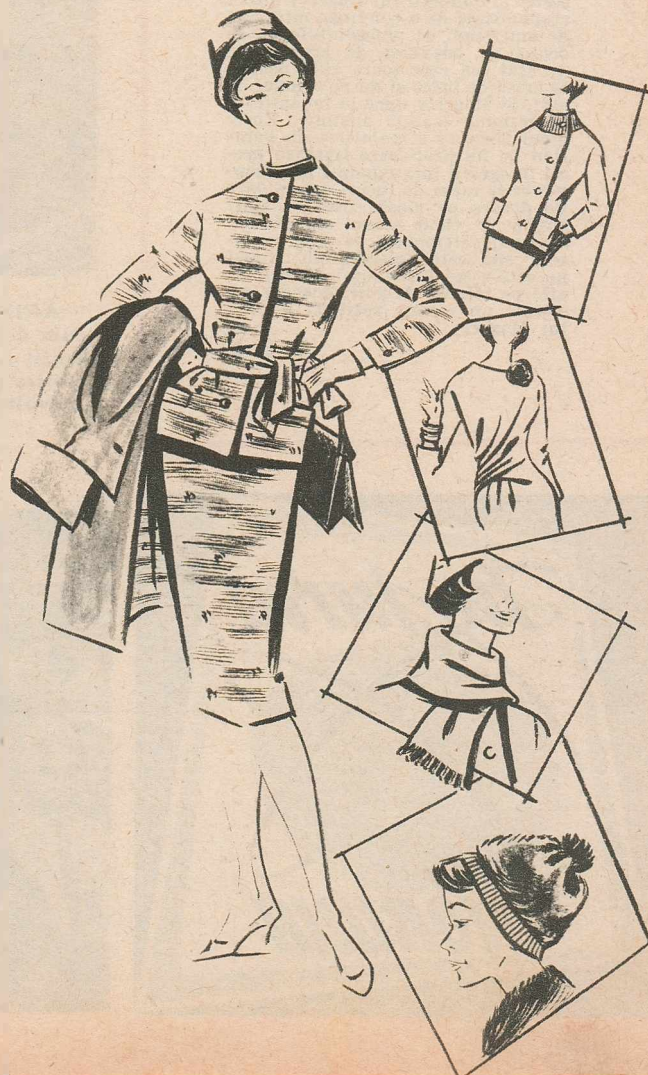
BLAGA VASILE — Piatra Neamț. Urmăriți rubrica „De vorbă cu medicul” din revista noastră; într-unul din numerele viitoare va apare articolul dorit de dv. și de alți cititori ai revistei noastre.

NEDELCU D. — Roman. Vă recomandăm să luați patru tablete de Nervatil pe zi, timp de 10-15 zile, pe care le veți repeta după o pauză de zece zile. În pauză veți face zilnic cite o injecție intravenoasă cu calciu bromat.

În ceea ce privește soția dv., numai o intervenție chirurgicală, pe care o va recomanda un ginecolog, poate remedia situația în mod radical. Micile intervenții, des repetate, de care ne vorbiți, pot într-adevăr debilita organismul și dau unele complicații locale.

BAICU MARIAN — București. Trebuie în primul rînd să schimbați anturajul, evitînd tovărășia acelor prieteni despre care ne vorbiți, și să căutați tovărășia unor tineri sănătoși și la minte, și la trup. Folosiți timpul liber în lecturi bine alese, practicați sportul, plimbările în aer liber, în compania unor bunți tovarăși de drumetie. Seara, la culcare, faceți fricțiuni pe tot corpul cu un șervet mușat în apă rece sau, dacă aveți posibilitatea, faceți dușuri reci. Altfel, veți avea serioase tulburări nervoase, cu grave repercusiuni în întreg organismul și în activitatea profesională.

Dr. SILVIU GHEREA

NOTE

„Vinat” la discreția oricui...

În fiecare vară, pe șoselele Germaniei occidentale poate fi întâlnit următorul tablou: autocamioane ale marilor proprietari de pământuri trec din sat în sat „colectând” copii care, pentru o leafă de mizerie, sînt folosiți tot timpul sezonului la munelile agricole. Relatînd cele de mai sus, ziarul vest-german „Süddeutsche Zeitung” scria: „Copiii sînt folosiți la cele mai grele munci agricole. această situație revoltătoare continuînd în ciuda unor avertismente serioase din partea medicilor, care au arătat că 40 la sută din numărul lor suferă de deformări sau îmbolnăviri ale scheletului”.

În loc de a pune capăt acestei practici, autoritățile vest-germane au consfințit-o oficial. După cum informează ziarul mai sus citat, „Bundestagul, prin votul partidului de guvernămînt, a aprobat o lege prin care se recunoaște în mod oficial folosirea muncii copiilor în agricultură”. Și pe bună dreptate, ziarul își pune întrebarea: „Oare copiii noștri sînt un vinat la discreția oricui?”

Cine este Hagerty?

Trimis în Japonia pentru pregătirea călătoriei lui Eisenhower de la începutul verii, Hagerty a fost nevoit să facă repede cale întoarsă.

Cu acest prilej presa americană a relatat agilitatea cu care Hagerty a reușit să se urce în elicopter, salvîndu-se astfel de furia maselor japoneze. Totodată însă, o serie de ziare au început să dezvăluie misiunile pe care acesta trebuie să le îndeplinească.

Cunoscutul gazetar Drew Pearson, de pildă, a dat la iveală informații senzationale care dovedesc că, în fapt, Hagerty conduce întreaga activitate a lui Eisenhower. Pearson scrie: „Pe umerii lui Hagerty apasă răspundera de a convinge milioane de americani că președintele lor se ocupă cu adevărat de problemele de stat, că este toată ziua ocupat la masa de lucru și nu pe terenul de golf. Și Hagerty duce la îndeplinire de minune această misiune. Energeticul Hagerty a mobilizat un batalion de fotografi care livrează presei fotografii înfățișîndu-l pe Eisenhower la masa de lucru, cu maldăre de dosare pe masă. Unii senatori susțin că, chiar atunci cînd în receptorul telefonului se aud cuvintele „aici este președintele”, vocea nu este a lui Eisenhower — care se află pe terenul de golf, doarme sau citește un roman polițist — ci a lui Hagerty.

L. S.

CU AJUTORUL TEHNIC AL UNIUNII SOVIETICE, la Bagdad, capitala Republicii Irak, se vor construi un reactor și un laborator pentru cercetări atomice în scopuri pașnice. În fotografie: punerea pietrei fundamentale. Sus: macheta viitoarei construcții.

ȘI COPIII AJUTĂ... Pionierii din cartierul Prenzlauer Berg din Berlinul democrat întreprind numeroase inițiative în scopul ajutorării poporului congolez, victimă a agresiunii imperialiste. Astfel, din vinzarea a diferite obiecte lucrate de ei — vase de flori, covorașe, coperte de cărți — se realizează sume ce se trimit în Congo. În fotografie: un covoraș confecționat în acest scop de copiii din capitala R. D. Germane.

ARIPİ OCROTITOARE... Iată cum doi pisoi, a căror mamă a murit la nașterea lor, pot găsi ocrotire sub aripile unei cloști cu dezvoltat „simț matern”.

CETAȚEANUL Nr. 10.000.000... Fiind înregistrat drept al 10.000.000-lea cetățean al R. P. Ungare, micuța Takács Marika, născută în comuna cooperativizată I vermes, a fost luată sub patronajul Consiliului național al femeilor ungare. În fotografie, cetățeanul nr. 10.000.000 în brațele mamei sale.

← MĂȘTI ANTIGAZ ÎN TIMP DE PACE Fotografia de față reprezintă — așa cum s-ar părea — un spect din timpul unui atac cu gaze primul război mondial, ci o scenă s-a petrecut în orașul francez Arenc. Accidentală neglijență criminală a patronilor zăcămintelor de metan, orașul s-a zut amenințat cu toxicarea în masă pentru a-și salva viața cetățenilor nu le-a rămas decât o cale: pe care o vedeți în fotografie.

THE AMERICAN LINE-UP IN BRITAIN

REPORT ON

Background to yesterday's Commons row over the plane that flew from Brize Norton

IN PERICOL CARE AMENINȚĂ ANGLIA

Anglia în pericol — aceasta este ideea care revine cu insistență în paginile presei britanice, în legătură cu ceea ce este cunoscut incolo de Canalul Mtnecii sub umele de „afacerea murdară”, respectiv problema bazelor americane de pe teritoriul englez, în mod special cazul avionului B-47 a arătat populației engleze consecințele posibile ale unor acțiuni similare în viitor. „Porcul britanic” scrie Daily Mirror — și-a asumat un risc uriaș și legătură cu bazele americane. El va fi acela care va trebui să suferă dacă avioanele americane vor efectua zboruri nefaste supra Rusiei. „Zborurile de pionaj provoacă o serioasă alarmă în Anglia” — scrie la rândul său „Scotsman”.

Părea exprimată de ziare departe de a fi ceva izolat. Organizații dintre cele mai diferite, personalități dintre cele mai influente, oameni simpli se pronunță cu indignare împotriva

menținerii bazelor americane pe teritoriul englez.

Totuși, în Downing Street (sediul guvernului englez — n.r.), parcă nu pătrunde nici un ecou al îngrijorării generale. Dovadă, faptul că la recentele tratative anglo-americane în problema bazelor s-a ignorat pur și simplu voința fierbinte a maselor. Unele ziare londoneze arată că guvernul englez rămâne, ca și până acum, la cherecul diversilor coloniști americani, care pot hotărâ orice fel de acțiuni provocatoare.

Ca un corolar al acestui proces, americanii inundă literalmente Anglia. Ziarul „Daily Mail” publică, ca ilustrare a acestei stări, clișeu de sus, sub titlul: „Americani se adună în Anglia”. În dreapta sunt fixate pe hartă cele 18 baze americane (terestre, maritime și aviatice) amplasate în Anglia: Alconbury, Bentwaters, Brize Norton, Bruntingthorpe, Chelveston, Fairford, Greenham Common, Lakenheath, Mildenhall, Molesworth, Sculthorpe, Upper Heyford, Wethersfield,

Woodbridge, H.Q. South Ruislip 3 A.F., H.Q. High Wycombe 7 A.D., London Area Support Base Denham, Blackbushe (U.S. Navy).

Datele din centrul clișeului arată că în Anglia se află în prezent 548 avioane americane aparținând armatei a 3-a a forțelor aeriene militare ale S.U.A. și diviziei a 7-a a comandamentului strategic american. Dintre acestea — 285 sînt bombardiere care pot transporta bombe nucleare.

În sferă, în sfîșit, sînt trecute cifre în legătură cu numărul soldaților și personalului civil american existent în prezent în Marea Britanie.

Numai că oricît ar accepta guvernul britanic această stare de lucruri, poporul englez o respinge, pentru că a învățat multe din cele împlinite recent și ca atare nu dorește să meargă mai departe spre ceea ce ziarul „Tribune” numea „sinucidere nucleară”.

S. V.

O NOUĂ ȘTIINȚĂ ULUITOARE

În Occident nu s-a potolit încă zarva sfîrșită de epocală descoperire „științifică” saltoлогия (știința care descifrează caracterul omului după felul cum... sare) și iată că nouă uluitoare descoperire vine să împărștie fericirea printre oameni: „statul pe vine prelungeste viața și o face mai ușoară, mai frumoasă!”

Îată, în sfîrșit, cheia nepătrunsei taine, care frîmîntă de atîta mar de vreme mințile savanților! Cercetau și experimentau amenii de știință, închiși în laboratoare, apliceau deasupra microscopelor, țineau confidențe, citeau și publicau tratate roase de specialitate, făceau schimburi de experiență, în doină de a găsi metodele cele mai eficiente pentru prelungirea vieții, și cînd cole, soluția se găsea la o pasă de ei! Soluție simplă, imitor de simplă.

Vreți să trăiți 100 de ani? Stați pe vine! Vreți ca viața să vă pară mai frumoasă și mai soară? Stați pe vine!

Un articol foarte documentat în acest sens a apărut în de-

mult și în revista americană „Life”. Concluzia autorului este limpede: Americanii... Viitorul vostru este asigurat dacă veți sta pe vine!...

Adepii „modului de viață” al burgheziei americane au îmbrățișat cu frenezie această metodă aducătoare de... fericire!... Iată un grup de studenți din Arkansas, luînd masa pe vine, iar în fotografia alăturată un student învățînd pentru examene, stînd pe vine!... Articolul din „Life” asigură că „statul pe vine ușurează trecerea examenelor!”...

Așadar, studenții americani nu mai au nevoie să-și bată prea mult capul cu învățătura. Dacă la examen, profesorul îi va pune întrebări, studentul va răspunde netulburat: „O clipă, domnule profesor, să mă așez pe vine!” Și în clipa următoare, din această poziție care ține loc de învățătură, studentul e declarat trecut la examene cu „magna cum laudae”...

O altă fotografie prezintă un tinăr compozitor „ereind”, stînd

pe vine pe capacul pianului. Nu e de mirare că, șezînd într-o asemenea poziție, compozitorul a creat melodii apte de a fi executate la tîgaie, la butoi, la țărăboanță, la tumbărău, la mașina de tăiat lemne și la alte asemenea instrumente muzicale cu sau fără carburator...

Evident, această nouă teorie are un fundament foarte realist: ea tinde să prostească milioanele de americani fără lucru care s-ar mulțumi să ia masa chiar și pe vine... Ea este însă incompletă: recomandă într-adevăr să se ia prînzul pe vine, dar omite să spună cum să procedeze cei ce muncesc — și mai ales cei ce nu au de lucru, șomerii — ca să-și facă rost de prînzul respectiv!...

De fapt însă autorii noii teorii nu se adresează atît celor ce nu au de lucru pentru că sînt feciori de bani gata. Și acestor feciorași de bancheri și industriași trebuie să li se ofere „distracții”, „educație” și „cultură”.

Pe cît se pare, statul pe vine conține toate calitățile necesare creșterii unor „supermeni” yankei!...

Radu VALENTIN

Moravuri occidentale

CRIMĂ ȘI... PEDEAPSĂ

Pilotul Roland Joel Basset, de la baza militară aeriană a S.U.A. situată în apropierea orașului englez, Norfolk, are două preferințe în viața particulară: ginul și plimbările cu automobilul. Îmbinarea celor două pasiuni ale lui Basset a costat recent viața a doi cetățeni englezi. După cum relatează presa britanică, pilotul american a consumat mai întii o cantitate însemnată de gin, după care s-a urcat la volanul automobilului său pentru a face o „plimbare veselă”. Cîl de „veselă” a fost această plimbare, se poate vedea din faptul că, gonind pe strada principală a satului Doching, el a dat peste doi oameni, soții Burns, care mergeau liniștiți după cumpărături, și i-a ucis pe loc.

Surprinzătoare în toată această afacere este însă pedepsa dată criminalului american. Un tribunal englez l-a condamnat pe Basset pentru dubla sa crimă doar la... doi ani închisoare.

J. S.

NUNTA...

Un fapt banal, care ar fi putut trece neobservat dacă n-ar fi survenit și o telegramă...

Anna-Maria Mussolini, cea mai mică fiică a fostului dictator al Italiei, s-a căsătorit recent. Nunta a avut loc în străvechiul oraș Rovena.

Faptul, repet, n-ar fi depășit banalul, dacă la această nuntă, la care a fost invitat întregul stat major al partidului neofascist, nu s-ar fi produs și un fapt ce a atras atenția presei: o dată cu limuzina „grand luxe” oferită cadou mirilor de către neofasciști, la masa nuntașilor a apărut un lacheu în livrea care a prezentat signorei Anna-Maria Benito Mussolini-Neggi și proaspătului ei soț o telegramă de felicitări și urări expediată și semnată de însuși Papa Ioan al XXIII-lea.

Nu e vorba doar de o simplă coincidență. Vaticanul s-a mai încusorit o dată cu fasciă și cu zastică...

M. A.

UN CUIB DE NAZIȘTI ÎN CALIFORNIA

La Santa Rosa, în California (S.U.A.), a fost descoperit un nou cuib de naziști. Ei au deschis și un magazin în care se vînd steaguri cu cruce încrîlgate pentru uzul... școlilor. Conducătorii acestui magazin au avut îndrăzneala să declare că scopul lor este de... a sprijini „procesul de învîlmînt” în școli. Într-o „circulară” care are pe frontispiciul ei o zastică ei scriu: „Nu putem accentua îndeajuns însemnătatea existenței steagului cu crucea încrîlghată într-o sală de clasă pentru câștigarea atenției studenților în vederea unui spirit de renaștere și de interes”.

Mai e nevoie de vreun comentariu pentru a înțelege ce fel de „renaștere” și „interes” pot trezi steagurile cu zastică?

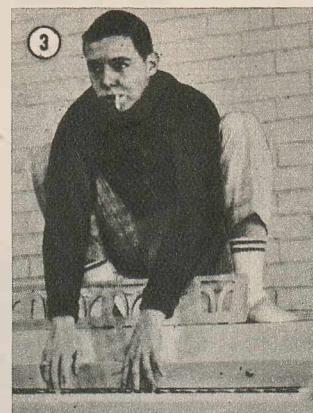
L. S.

① Revista americană „Life”, care a publicat această imagine, a scris următoarele: „Acești studenți din Arkansas care își iau masa stînd pe vine seamănă cu niște cășei mai mărișori care-și pun labele pe masă pentru a cere să li se dea și lor o bucată”.

② Învățătură... pe vine.

③ După părerea acestui tinăr, se pot realiza marl „creații” stînd pe vine, pe capacul pianului, și zdrăngănînd clapele din poziția aceasta.

④ „Vizionarea programelor de televiziune stînd pe vine — sună explicația dată de revista „Life” acestei fotografii — te face să guști într-o măsură măsură programul”. ...Mai ales acele filme cu gangsteri, în care eroii stau la rîndu-le pe vine și trag cu pistolul!...

REDACȚIA:
București, Piața Științei. Căsuța Poștală 3507 of. 33.
Tel. 17.60.10, int. 1744.

Prezentarea grafică: Viad MUȘĂTESCU
Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Științei
„I. V. Stalin”.

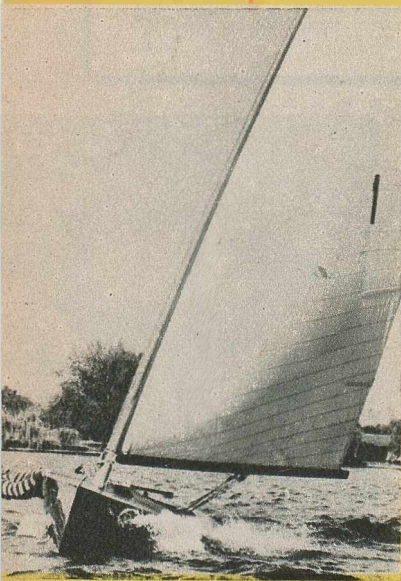

Campionii noștri la handbal în 7, dinamoviștii bucureșteni, au fost învinși la scor săptămîna trecută de handbaliștii de la Rapid. Este o înfrîngere care trebuie să dea de gîndit conducerii clubului Dinamo.

COPERIA NOASTRĂ

Printre componenții lotului național de iahting se numără și electricianul Purcea Petre de la R.E.B. El practică iahtingul de circa 10 ani. În ultima vreme s-a specializat pe ambarcațiunea clasa Finn, cu care l-am surprins evoluind zilele trecute pe Herăstrău. Pentru cei ce nu cunosc frumusețile acestui sport, transmitem din partea tov. Purcea o călduroasă invitație la primul concurs care va avea loc... anul viitor (anul acesta iubitorii sporturilor nautice și-au terminat socotelile cu timpul, apa și vîntul).

Fotografie de Dan BÎRLĂDEANU

Aspect de la înfîlnirea de baschet Rapid-Progresul, dotată cu cupa „Prieteniei Romîno-Sovietice”.

SADOVEANU, SPIRITUL ȘI SPORTUL

de Al. MIRODAN

Să lăsăm pentru o clipă campionatul de fotbal, tehnica, „jocul bărbătesc” și (mai ales) Rapidul, subliniind însă în trecere cursa de 10.000 metri a lui Bolotnikov și recordul mondial care aduce — încă o dată — dovada despre sfîrșimarea limitelor în materie de energie omenească, să renunțăm și la urmărirea zborului voleibaliștilor către campionatul mondial din America de Sud și să ne oprim într-o cronică la aniversarea lui Mihail Sadoveanu: marele scriitor împlinește peste cîtăva vreme 80 de ani. Nu se cuvine să notăm și aici, la pagina de sport a revistei, faptul acesta? Se cuvine, pentru că marea viață și marea operă a povestitorului au contacte vii cu mișcarea sportului, cultura spiritului aflîndu-se la creatorul „Baltagului”, ca și la Goethe, într-o adîncă armonie cu iubirea culturii fizice. Dacă va apare cîndva o antologie a literaturii noastre despre sport (ce-ar fi să apară?), pagini de frunte și multe vor purta în carte semnătura lui Mihail Sadoveanu. Dacă se vorbește despre legătura adevărată dintre gîndire și sport în viață, cuvinte de frunte și multe trebuie rostite pe marginea vieții lui Mihail Sadoveanu. Dacă avem nevoie (și avem) de un argument în plus contra prejudecății despre contrazicerea dintre idee și întrecerea pe stadion, să ne ducem la cărțile maestrului, în cercetare. Maestrul joacă, de mai bine de jumătate de secol, șah, fiind un cunoscător profund al disciplinei. Biblioteca sa găzduiește, umăr la umăr, pe Homer și teoria deschiderilor. În tinerețe, ocupîndu-se cu dezlegarea problemelor complicate, a dobîndit succese, fiind citat în reviste ca specialist. Mai pe urmă, dorind să sprijine dezvoltarea jocului, a prezidat ani mulți Federația romîna de șah, activ urmărind competițiile de seamă. Cine a trecut vara asta pe la Neamț l-a putut vedea pe maestru mutînd pionii pe o tablă.

Maestru se îndeletnicește, de aproape trei sferturi de veac, cu vînătoarea, pescuitul și drumeția (turismul, adică). Gîndind la anii lui te întrebî: a trecut vreunul fără pușcă în pădure, undiță în baltă sau drum greu, cu sacul, pe munte? Parcă n-a trecut... Gîndind la cărțile lui te întrebî: a scris vreuna fără să istorisească, într-un chip sau altul, fapte de la vînătoare, pescuit sau cercetarea locurilor din țară? Parcă n-ar fi scris... Gîndind acum, în preajma celor 80 de ani, la înțelepciunea vieții lui, te întrebî: găsești mai bun exemplu de împăcare a minții cu trupul și exemplu mai bun de fructificare a faptelor trupului uman în pagini de mare artă? Parcă n-ai găsi...

Sadoveanu e mai mult decît un exemplu, e o lecție de viață.

S-o învățăm cu notițe.

Ultimul concurs nautic al anului a avut loc săptămîna trecută pe lacul Herăstrău. Într-o organizare cu prilejul închiderii celui de-al II-lea Pavilion de Mostre, a constituit o adevărată demonstrație a celor ce practică sporturile nautice. În fotografia din stînga, surprindem în plină desfășurare cursa de schif 8+1. La sfîrșitul concursului s-au înmînat cîștigătorilor distincții din partea conducerii celui de-al II-lea Pavilion de Mostre (fotografia de Jos).

